WEEKBLAD

Nederland: 25 Ct. - 24 BLZ.
België : 4 Frank. - 24 BLZ.

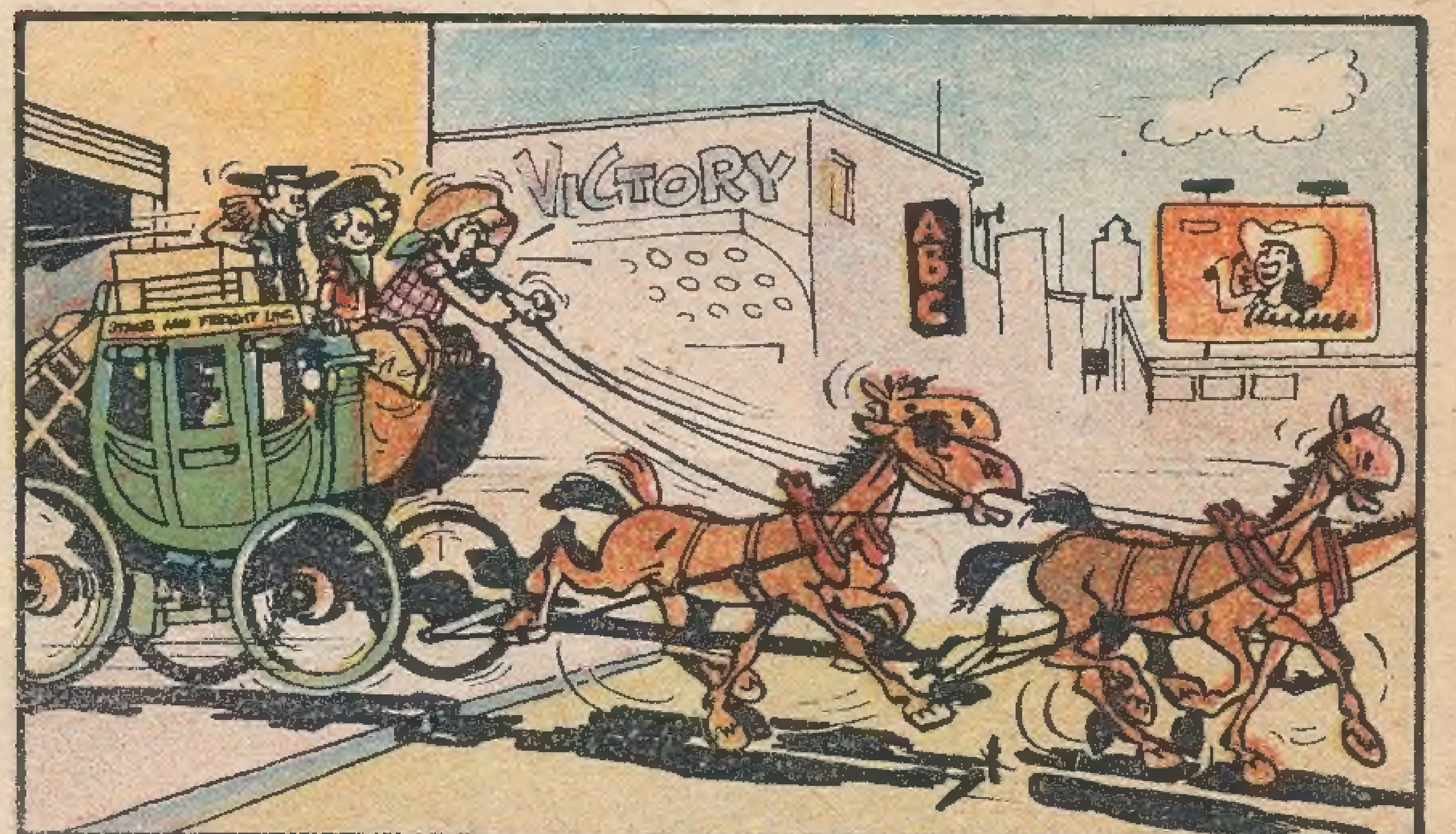

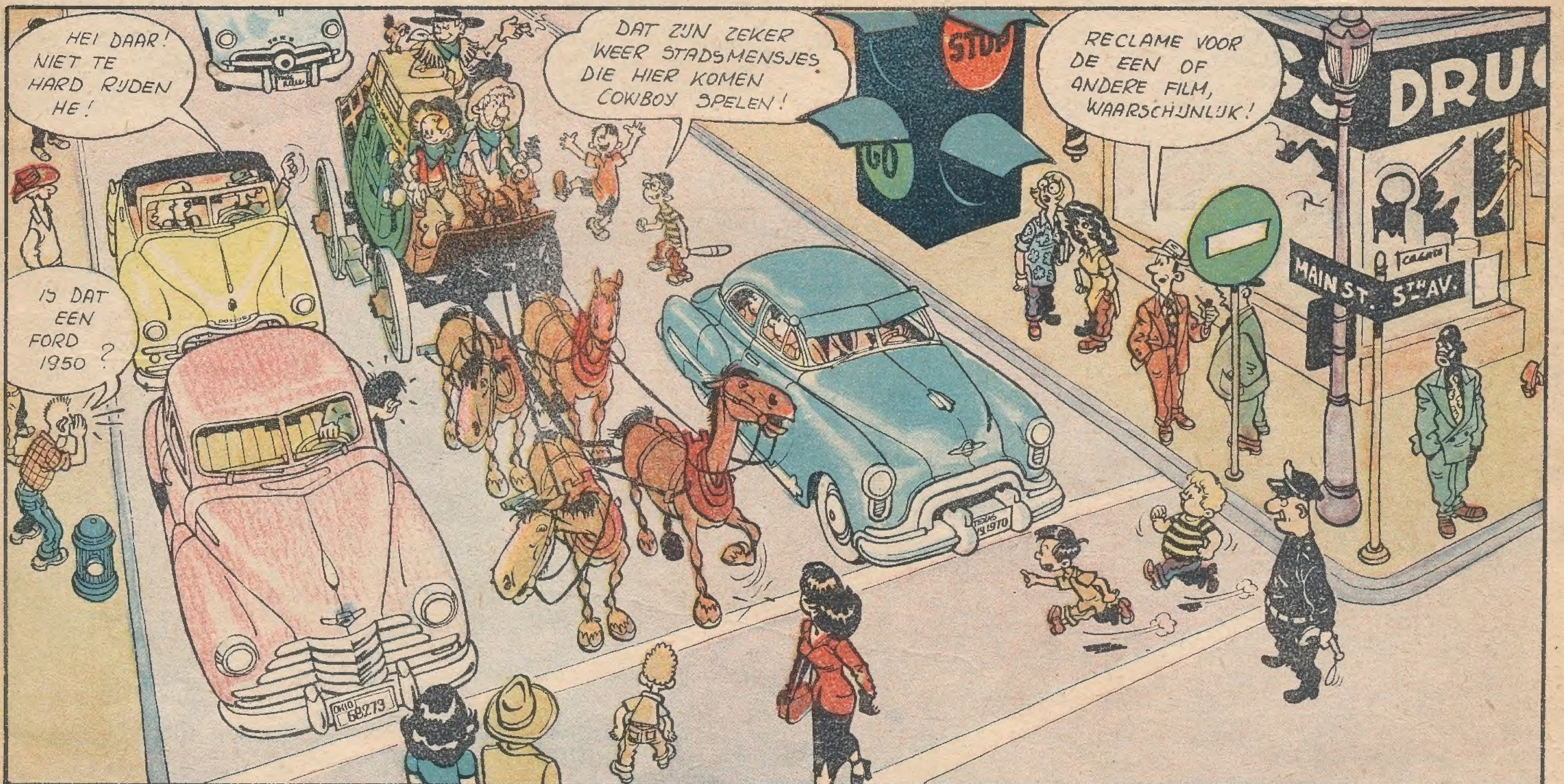
ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 518. — 2 MAART 1950.

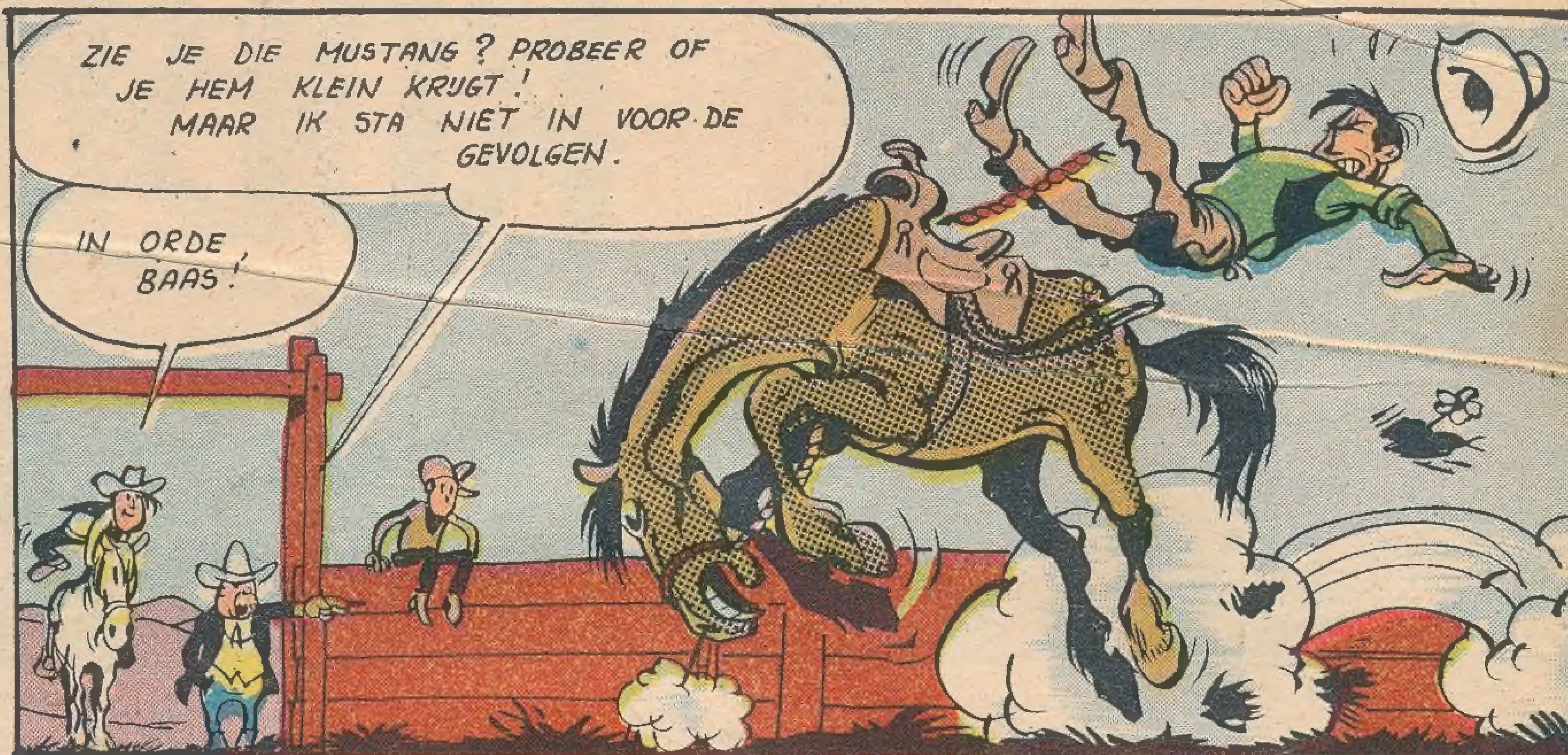

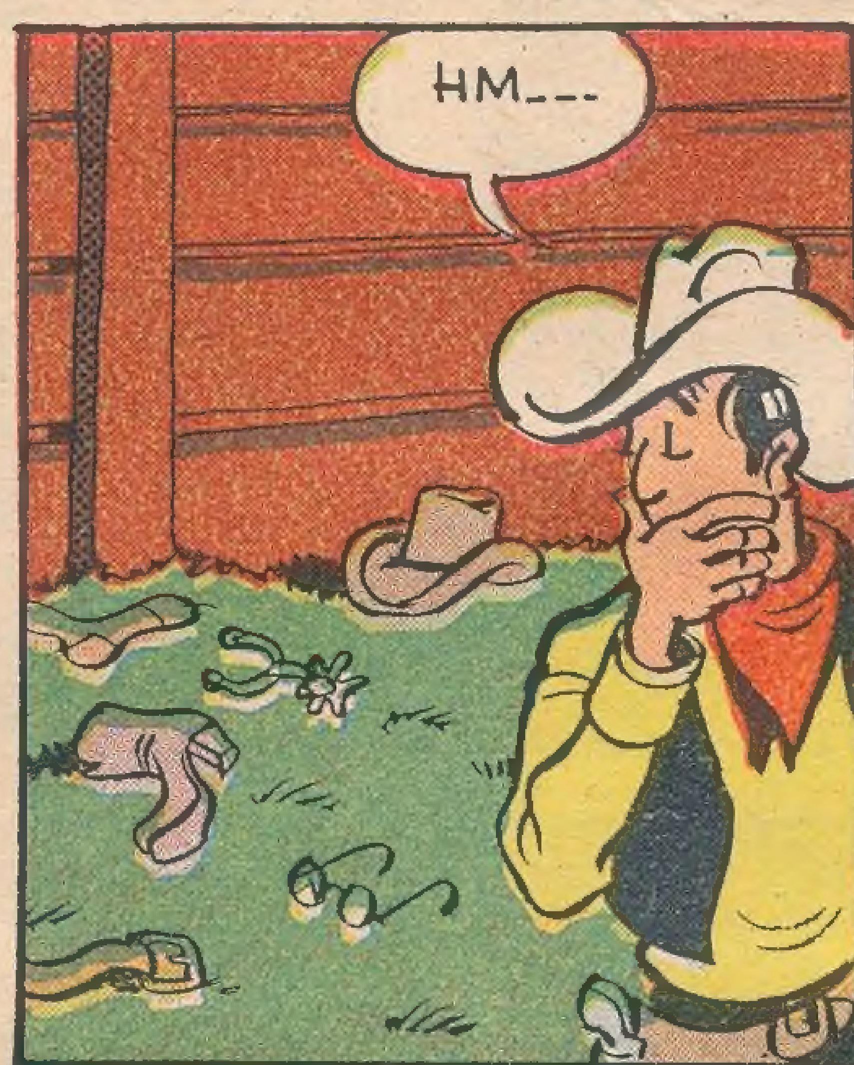
LUCKY LUKE

LUCKY LUKE IS OP DE "BAR THREE" RANCH AANGEKOMEN, WAAR HIJ OM EEN BAANTJE VRAAGT.

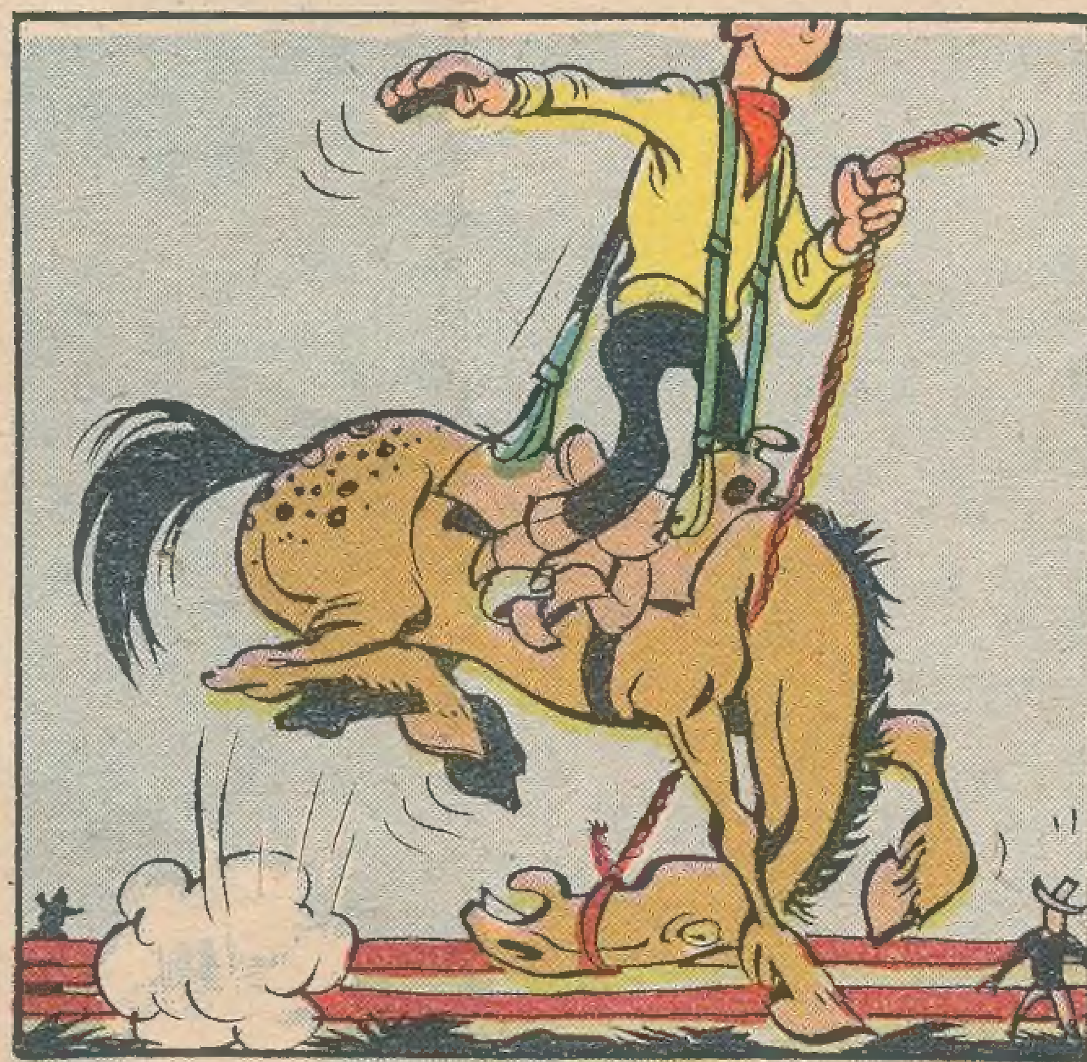

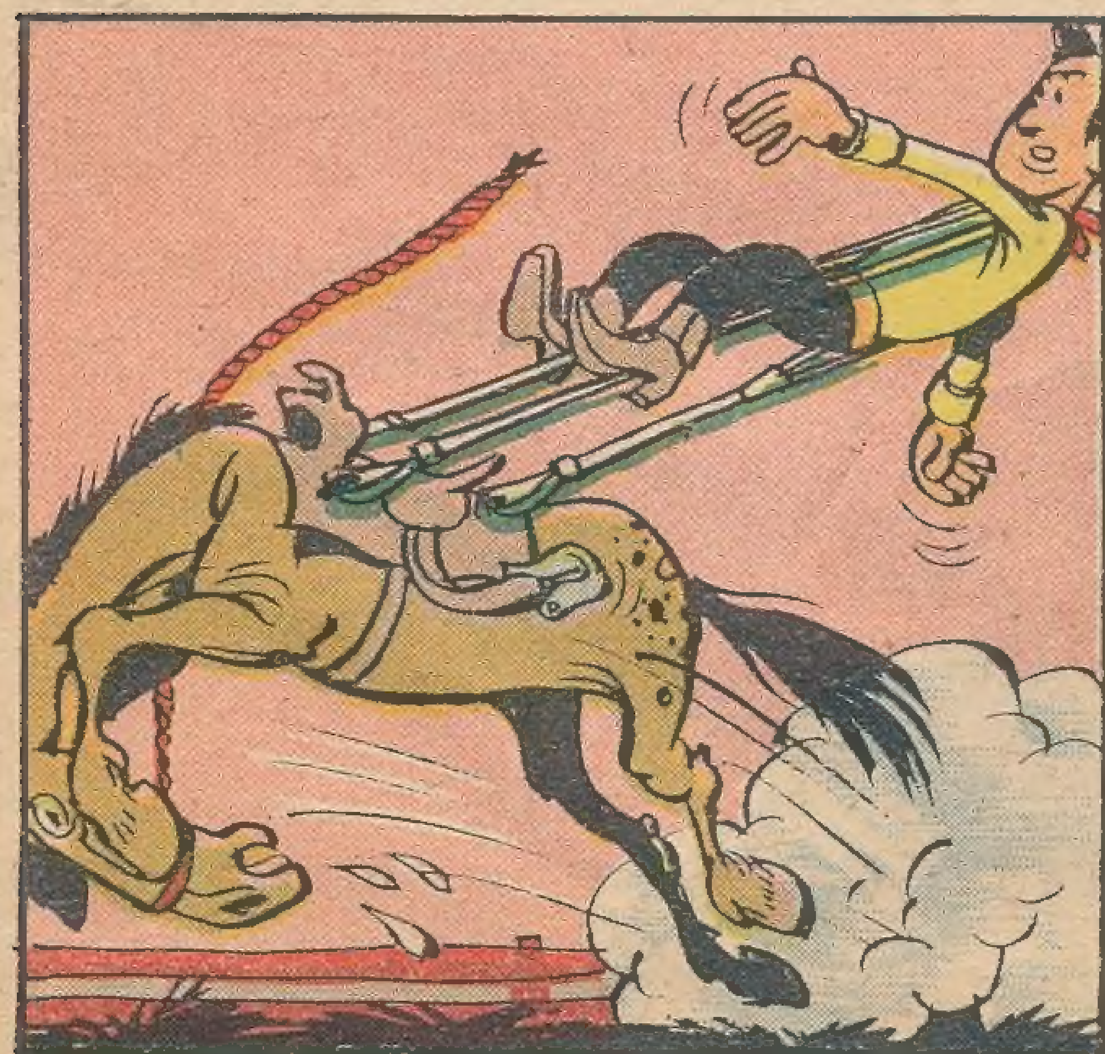

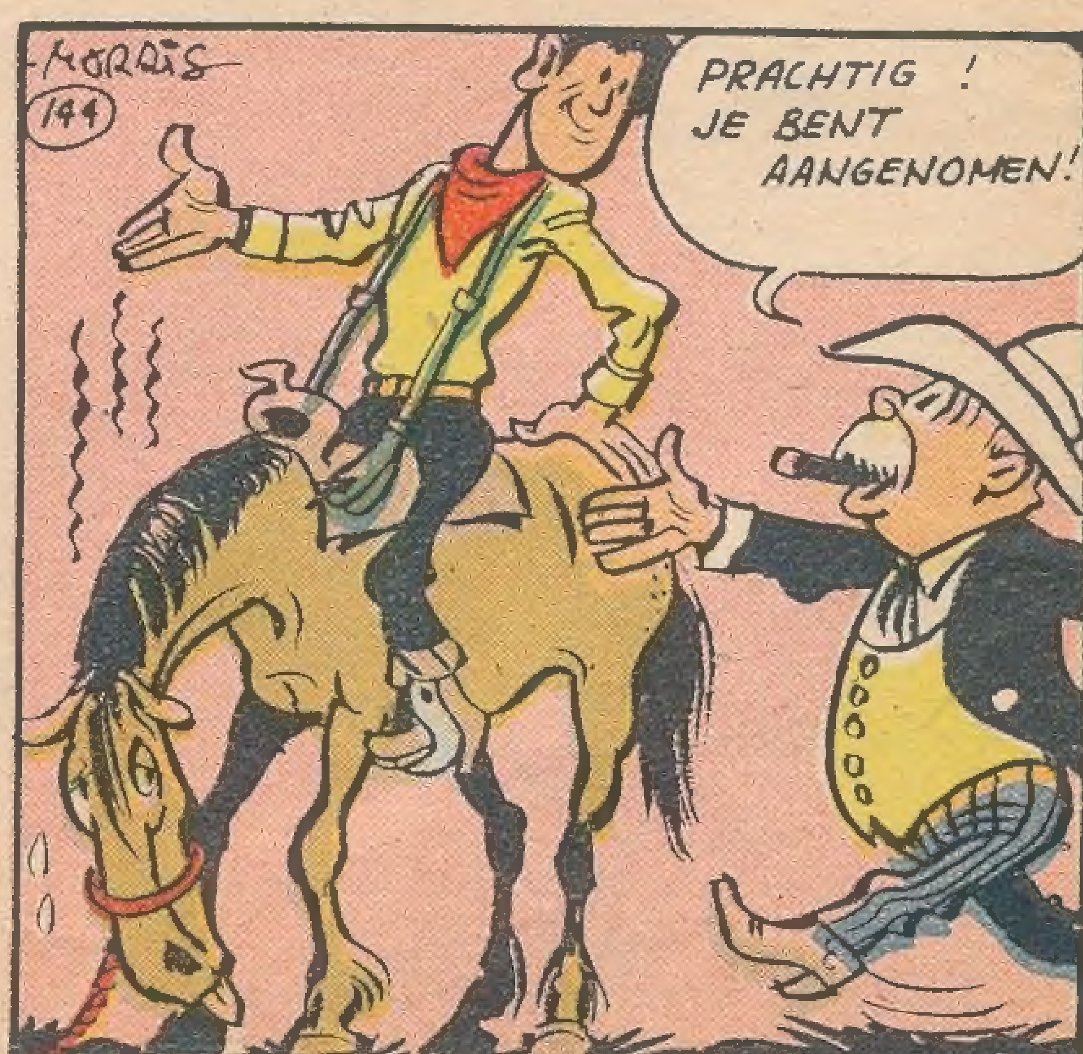

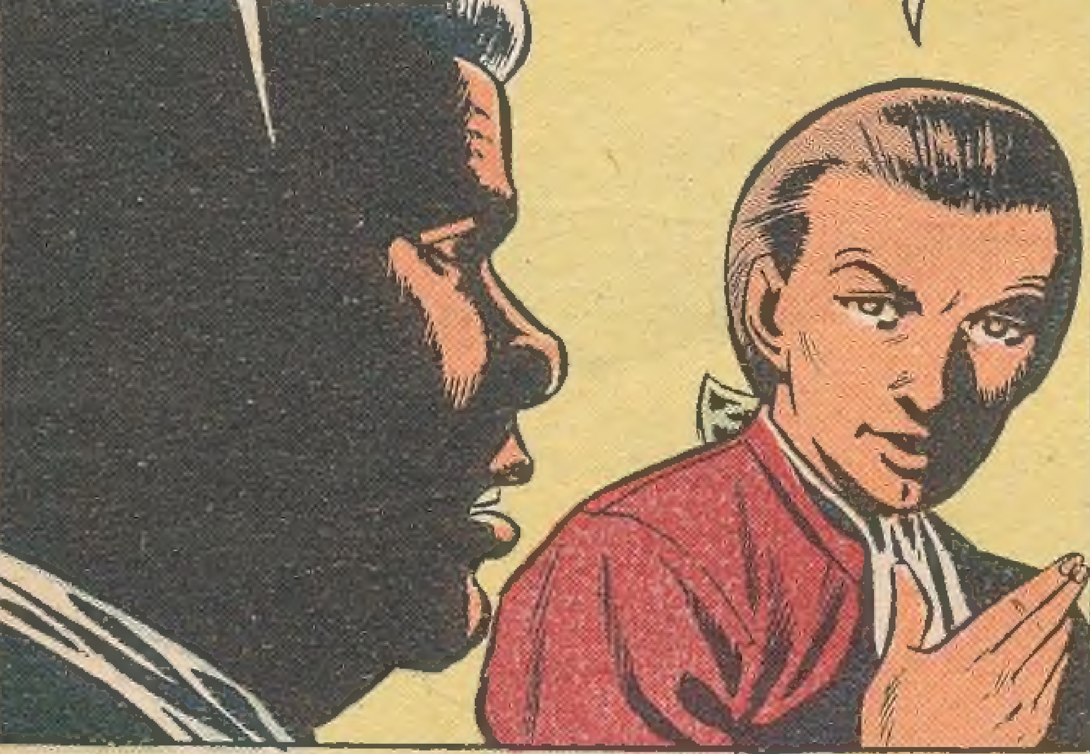

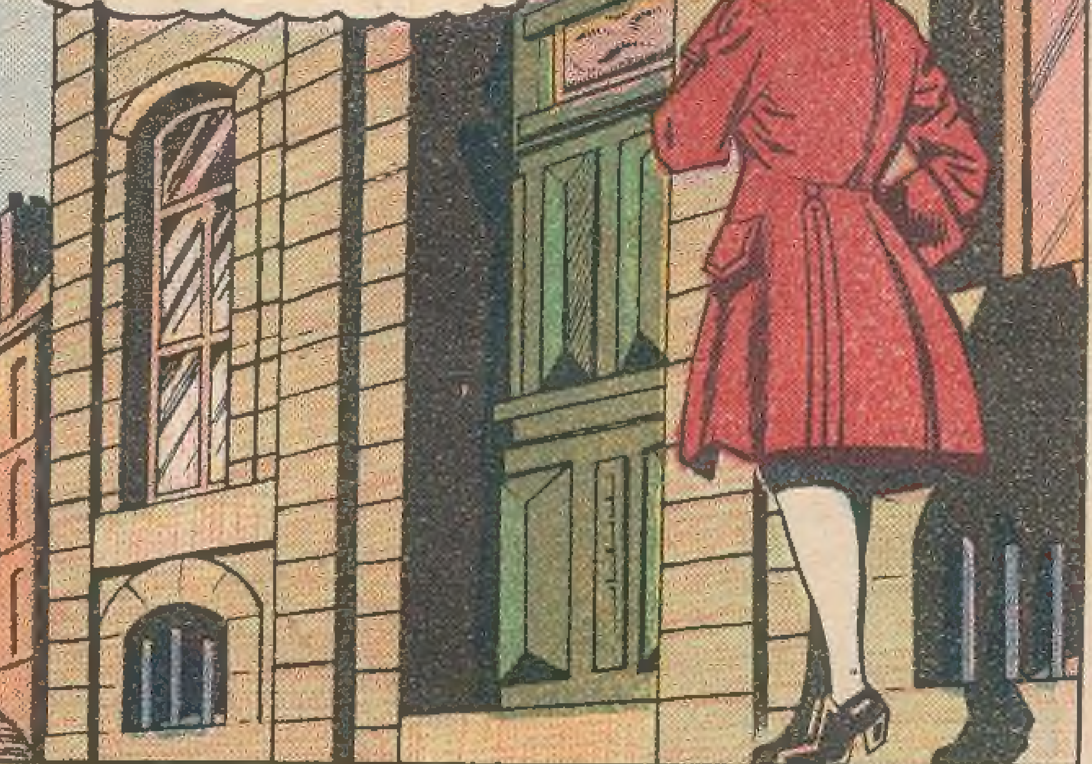

SURCOUF
DE KAPERSKONING
MET DE "SAINT-ANTOINE" KEERT SURCOUF NAAR ZIJN GEBOORTEPLAATS TERUG. HIJ ZIET ER ZIJN OUDERS EN OOK ZIJN JEUGDVRIENDIN-NETJE MARIE-CATHERINE WEER.

VIER DAGEN NA ZIJN ONTSCHEPING BE-GROET SURCOUF ZIJN OUDERS.
MOEDER!
MIJN JONGEN!
WAT BEN JE GROOT EN STERK GEWORDEN!
EN JE KOMT TERUG ALS OFFICIER!.. IK BEN FIER OP JE, MIJN ZOON!

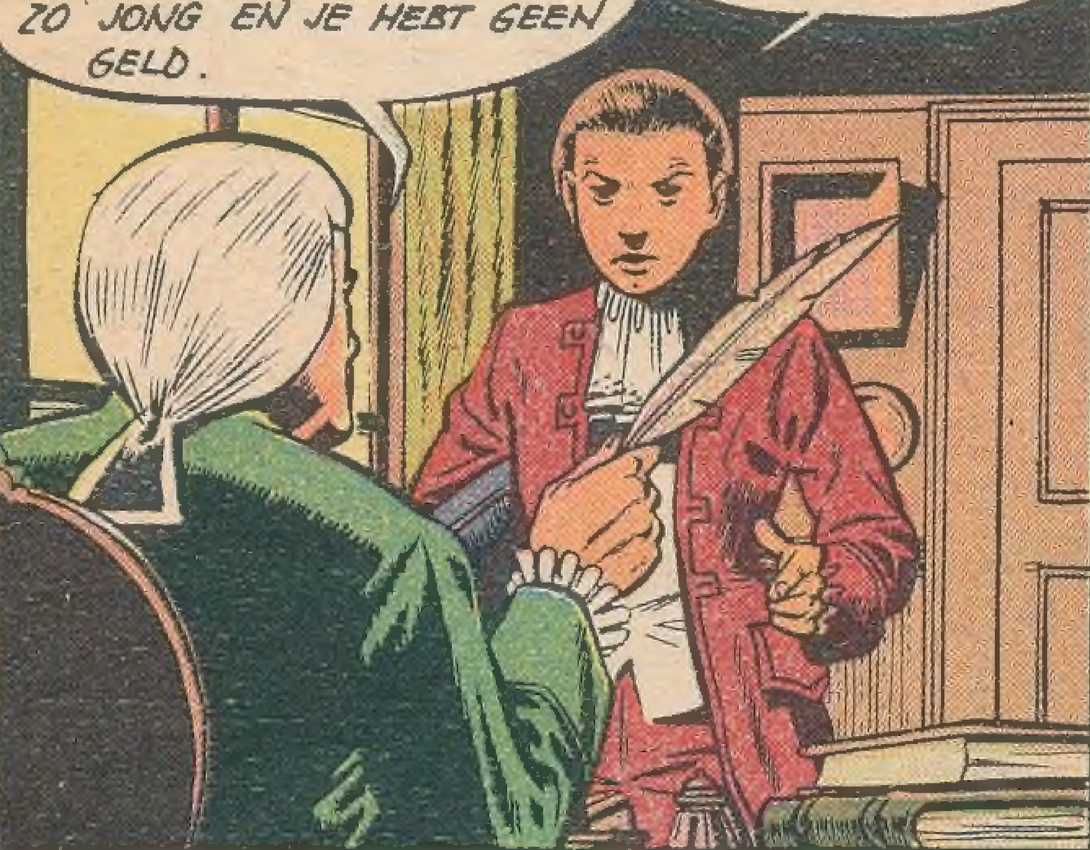

ZES MAANDEN BLIJFT SURCOUF IN ZIJN GE-BOORTESTADJE. HIJ VINDT ZIJN JEUGDVRIENDIN-NETJE, MARIE-CATHERINE BLAIZE DE MESONEU-VE, TERUG ALS EEN BEKOORLIJKE JUFFROUW.
MARIE-CATHERINE EN ONZE JONGEN SCHIJNEN HET GOED MET ELKAAR TE VINDEN!
DAT HEB IK OOK AL OPGE-MERKT.

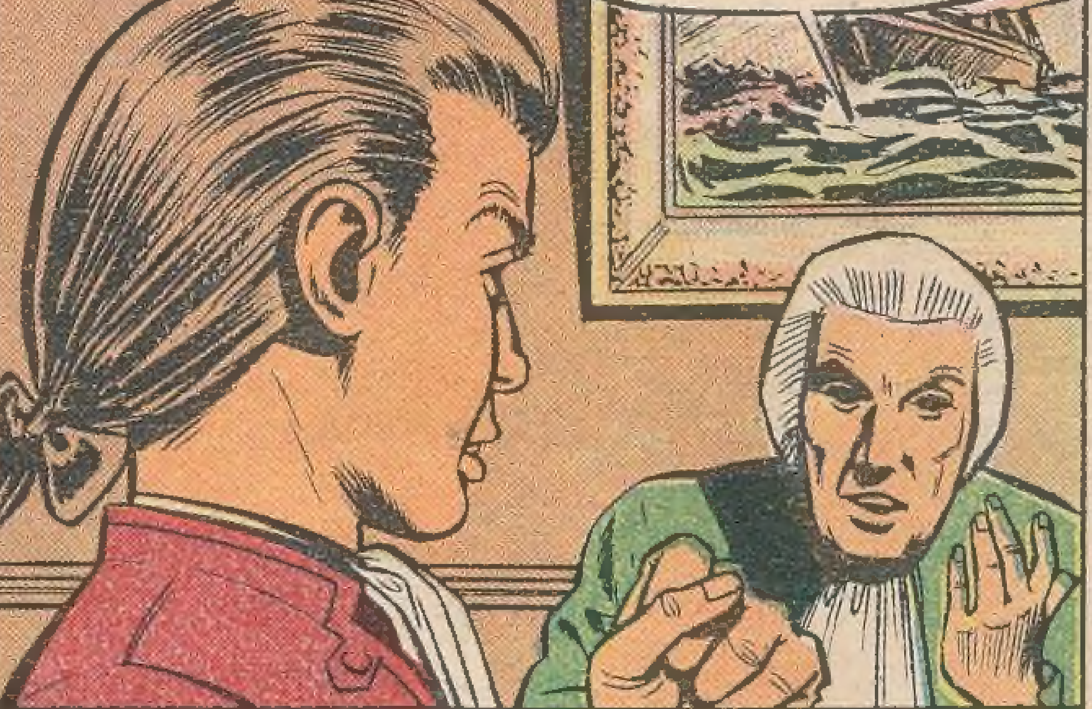

DIE AVOND...
HET IS ZO, VADER. IK ZOU GRAAG MET MARIE-CATHERINE TROUWEN.

ZE IS ZACHT EN GOED. JE HEBT EEN GOEDE KEUZE GEDAAN, MIJN JONGEN. MAAR... WAT ZEGT ZIJ... EN HAAR VADER?
ZIJ IS HET MET MIJ EENS! MORGEN GA IK NAAR HAAR VADER.

WAT EEN KARWEI!.. IK TROTSEER DUIZENDMAAL LIEVER EEN STROOM... DAN WEET JE WAAR JE AAN TOE BENT!

JIJ TROUWEN MET MARIE-CATHERINE? WAT EEN IDEE! ZE IS NOG EEN KIND... EN JIJ...
IK BEN ACHTTIEN JAAR, MIJN-HEER! MIJN FAMILIE IS ZEER ACHTENS-WAARDIG!
S.016.A.

NATUURLIJK, IK ZEG OOK NIET NEEN!.. MAAR JE BENT NOG ZO JONG EN JE HEBT GEEN GELD.
ALS HET DAT MAAR IS!..

GOED, MIJNHEER! IK ZAL WACHTEN! IK GA OP-NIEUW VAREN EN IK ZAL TERUGKEREN ALS EEN RIJK MAN!.. AL MOEST IK HONDERDMAAL MIJN LEVEN WAGEN!
WE ZULLEN DAN WEL ZIEN!

DE VOLGENDE MORGEN LICHT DE "NAVIGATEUR" HET AN-KER EN VERLAAT DE REDE. NA EEN WOELIGE
BEREIKEN ZE HET EILAND REUNION. DAN
REIZEN NAAR MOZAMBIQUE, DIE ZONDER
LOPEN, ER ZIJN ECHTER NIEUWE GEBEURTENISSEN

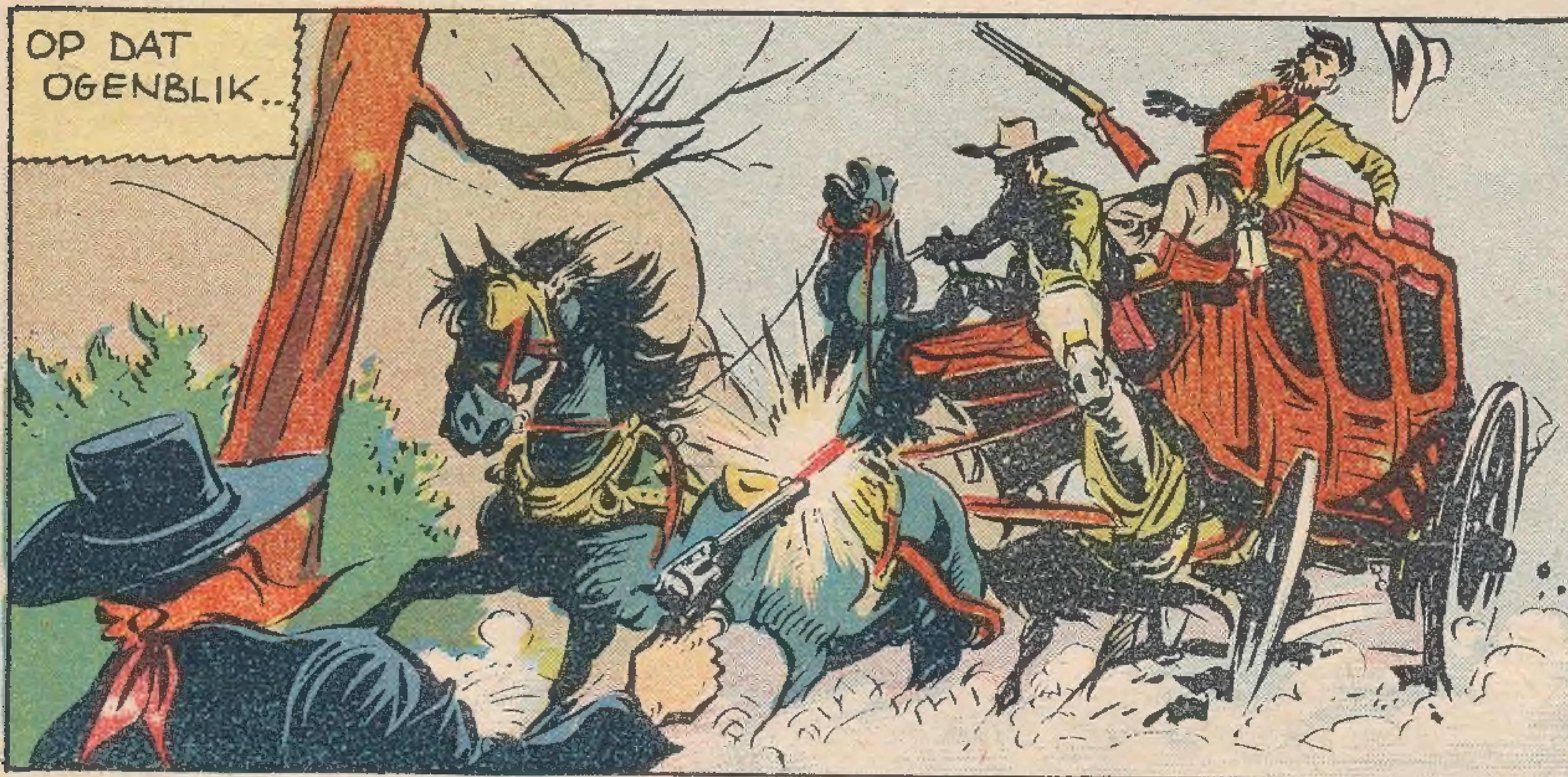

DE VOLGENDE DAG...
OFFICIER OP DE "NAVIGATEUR" IS DAT GOED? U VERTREKT OVER DRIE DAGEN NAAR REUNION.
DANK U, MIJNHEER

DE 13e AUGUSTUS 1792 NEEMT SURCOUF AFSCHEID.
TOT ZIENS, MANON, IK KOM TERUG ALS EEN RIJK MAN!
IK WACHT OP JE ROBERT!
S.016.B.

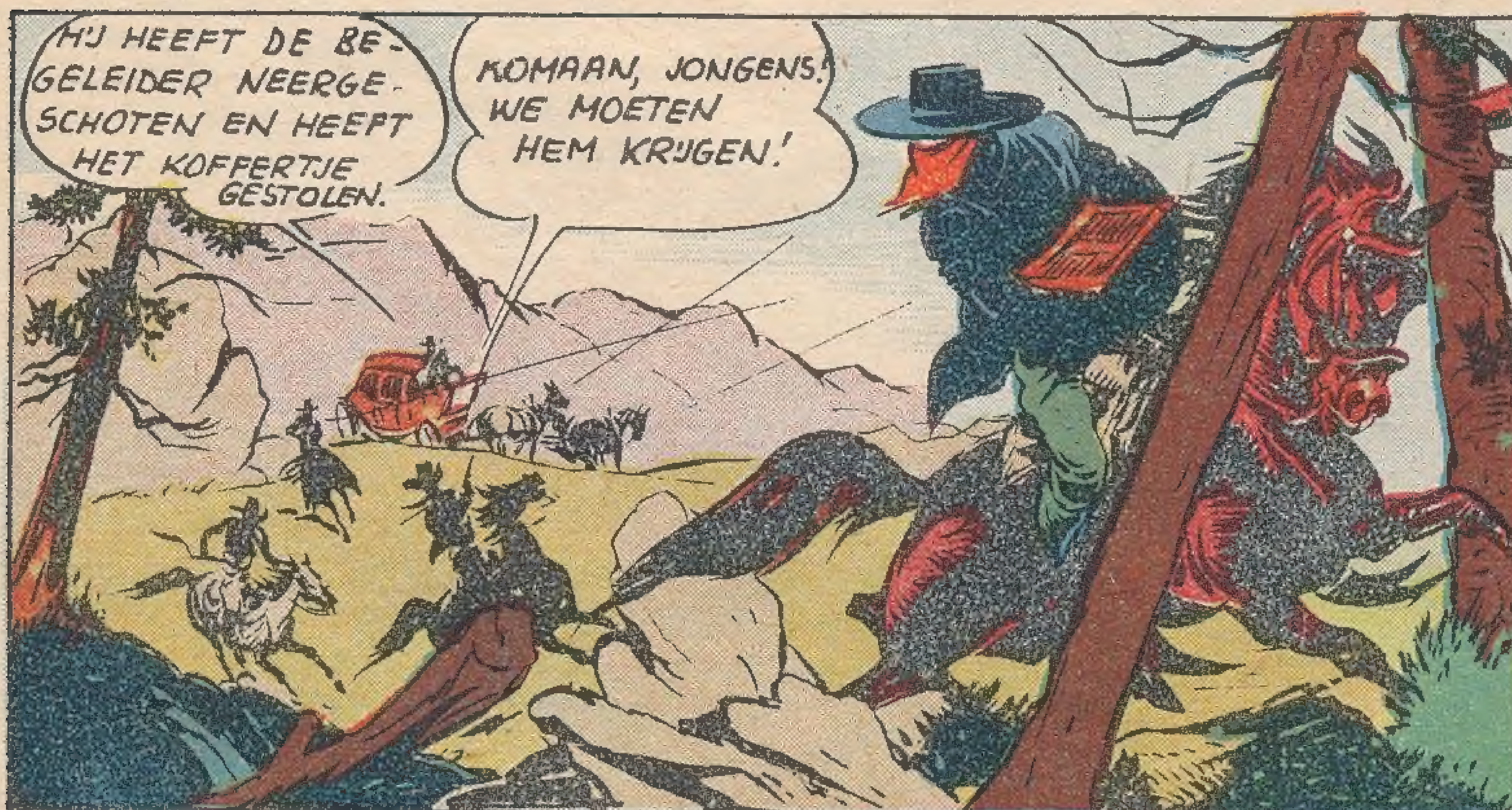

Wie kaatst moet de bal verwachten...

Lord Roberts, de Engelse generaal-veldmaarschalk, bekend door de Boerenoorlogen in Zuid-Afrika, was op zekere dag te gast in een Londense club.

Toevallig kwam hij in aanraking met een hoog-opgeschoten heer, die er zich op beroemde, een grappenmaker van het zuiverste water te zijn. Nu moet je weten, dat de beroemde Lord Roberts opvallend klein van gestalte was.

De grappenmaker keek dan ook over de veldmaarschalk heen en zei op spottende toon:

— Ik heb al veel van u gehoord, mylord, maar u feitelijk nog nooit gezien...

Onmiddellijk sloeg Lord Roberts de bal terug:

— En ik heb u al dikwijls gezien, mijnheer, maar nog nooit iets van u gehoord, merkte hij droogjes op.

(16)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Nadat ze de Maleise Kris uit hun schuiloord hebben gejaagd, begeven ze zich naar Manilla. Bij de commissaris van politie verneemt de Grote Baas, dat er een melaatse woont, die voor het land veel heeft gedaan en de moeder blijkt te zijn van Mou-Tse, het Chinese meisje, dat ze hebben gered. Intussen wordt ze door de Maleise Kris geschaakt. Ze willen het meisje en haar moeder doden, als de Grote Baas en de vader van Mou-Tse opdagen en de bende op de vlucht drijven. Enkele leden van de Maleise Kris blijven in hun handen, maar de leider is verdwenen. De Grote Baas beraamt plannen met Li-Tsjang, de vader van Mou-Tse, om de Maleise Kris op te sporen. Met zijn jongens en een handjevol sterke kerels, die Li-Tsjang hem aan de hand heeft gedaan, begeeft hij zich naar Borneo.

Het eiland is immers in twee ongelijke stukken verdeeld. Het Noord-Westen is Engels, de rest Nederlands gebied. De blanken, die doorgedrongen zijn tot in het hart van het uitgestrekte eiland zijn echter maar zeldzaam. De meeste wilden van het binnenland hebben nooit een blanke gezien, tenzij misschien een territoriaal agent of een kolonist.

— Land in zicht ! riep Joe.

Jan, die voor deze tocht Joe's medematroos was, hees de vlag, om de twee andere boten te waarschuwen.

De gorilla-mannen op de voorplecht sloegen hen met vreugdegeknor gade. Ze knipperden vriendelijk met de ogen en het was zelfs eens gebeurd, dat een van hen, toen Jan naderbij gekomen was, hem goedig op de schouder klopte. Jan had zich aan de reling moeten vastklampen, om niet overboord te vallen bij dat vriendschappelijk klopje !

HOOFDSTUK XXI

TERWIJL op de « Pijl » de wimpel omhoog ging, stond Joe door zijn verrekijker te turen.

— Een Chinese jonk aan stuurboord vooraan !

Jan keek in de aangeduide richting en liep naar Joe.

— Zeg, denk je, dat de Maleise Kris nog een zeegevecht zal wagen, zoals in de Javazee ?

— Maar kerel, je lijdt aan achtervolgingswaanzin ! Waarom zou elke jonk, die je ziet, er een van de Maleise Kris moeten zijn ? Dan zul je het erg druk hebben. We naderen de kust van Borneo en daar zullen we tientallen jonken te zien krijgen...

De jonk scheen de observatiejachten gezien te hebben, want het vaartuig met het grote zeil van rijststro zwenkte en scheen de jachten de pas te willen afsnijden. Aan de mast van de jacht van de Grote Baas klom een vlag omhoog. « Klaar maken voor het gevecht. »

— Daar, bromde Jan knorrig. Als de Grote Baas iedere keer als we een jonk ontmoeten, de gevechtsvlag hijst zal hij het druk krijgen.

Joe antwoordde met een onverstaanbaar gebrom. Hij was het luik aan het losmaken, om de mitrailleuze te voorschijn te halen. De twee gorilla-mannen keken ontzet naar het tuig, maar toen Jan achter de mitrailleuze ging staan, wierpen ze hem een vriendschappelijke blik toe.

De drie jachten sloten zich nauwer aaneen en zetten koers naar de jonk. Plots ging op het Chinese vaartuig een vlag de hoogte in, een gele met blauw kruis en rode hoek.

— Hij vraagt om te stoppen !

DE RODE VLEUGEL en de Maleise Kris

De Grote Baas schudde achterdochtig het hoofd. Hij stelde het zendtoestel in werking.

— Hallo, Joe. Hier de Grote Baas.

— Hallo, Grote Baas, Joe luistert.

— Ga voorzichtig naderbij en vraag, wat ze willen.

— Moet ik aan boord gaan ?

— Als er nergens iets verdachts te bespeuren is, mag je aan boord gaan.

Joe legde de koptelefoon af en riep Jan toe :

— Het karweitje is voor ons. We gaan die jonk eens bekijken. Heb je je revolver ?...

— Ja, vooruit maar. Recht er op af !

De motor van de boot begon te huilen. Ze schoot door het water en deed het schuim hoog opspatten. De voorsteven werd helemaal uit het water getild en het dek helde schuin naar achter. In enkele minuten waren ze dicht genoeg bij de jonk om alles duidelijk met het blote oog te kunnen onderscheiden. Op het dek stonden een Chinees of tien, die druk praatten en grote gebaren maakten.

— Tien man om die boot te besturen ! Dat lijkt me niet erg veel.

— Och, ze zien er erg handig uit. Tien man spelen dat wel klaar.

— Kijk, ze geven een teken om langszij te komen. Ik vraag me af, wat ze willen...

— We zullen doen, wat ze vragen. Jij gaat aan boord met een van die kerels. Ik blijf hier met de andere en we houden ons klaar om je te beschermen, als er iets gebeuren mocht.

Het kleine jacht ging daarop naast de romp van de grote jonk liggen en stopte. Jan was al naar een touwladder aan het zoeken, toen plots het uiteinde van een kabel voor zijn voeten viel. En van omhoog verscheen ineens een Chinees met verbluffende snelheid.

Instinctief zette de jongeman zich schrap. Maar toen de Chinees op de hoogte van zijn gezicht gekomen was, hield deze plots stil. Zijn gezicht vertrok zich in een brede lach.

— Bent u een lid van de Rode Vleugel, edele vreemdeling ?

— Hoe weet u dat ? vroeg Jan achterdochtig.

— Hier voor u staat uw nederige dienaar Jin-Ho en ziehier een boodschap, die ik mij veroorloof u over te reiken.

Hij stak Jan een rolletje rijstpapier toe. Jan rolde het papiertje haastig open en las. Er stond maar één lijntje op :

« U kunt hen ten volle vertrouwen. Li-Tsjang. »

Jan was echter nog niet helemaal gerustgesteld. Het kon ook een hinderlaag zijn. Als de mannen van de Maleise Kris dat papiertje gestolen hadden...

Hij groette Jin-Ho en vroeg dan :

— Mogen we aan boord komen ?

De Chinees keek omhoog en hij schreeuwde enkele woorden. Een touwladder kwam naar beneden zakken. Jan gaf een van zijn reuzen teken, hem te volgen, en klom naar boven. Hij hield zich klaar om z'n revolver te voorschijn te halen en z'n huid zo duur mogelijk te verkopen. Maar toen hij over de reling klom, zag hij alleen vriendelijk lachende gezichten.

Jin-Ho was intussen langs het touw naar boven geklommen en wees met een breed gebaar naar zijn kameraden.

— Ziedaar de nederige strijders, die Li-Tsjang naar de glorieuze Rode Vleugel stuurt.

Jan glimlachte, knikte en vroeg, nog steeds wat achterdochtig :

— Mag ik ook eens afdalen in het ruim ?

In het ruim vond hij alleen reusachtige hoeveelheden rijst.

« Als we al die rijst moeten verorberen tijdens onze tocht, dacht Jan, hebben we vast elke dag een indigestie. »

Hij besefte toen nog niet, hoe goed die rijst hen tijdens de tocht te pas zou komen !

Toen hij weer boven kwam, ging er ineens een schok door zijn lichaam. Het was alsof zijn hart stilstond. De revolver, die aan zijn gordel hing, rechts van zijn hand, was verdwenen. Hij sprong op het dek en keek rond.

— Hier is uw wapen, edele vreemdeling. Ik was bang, dat het u zou hinderen bij het afdalen in het ruim.

Jan glimlachte.

— Had je hem weggenomen ? Dat heb je handig gedaan !

Jin-Ho knikte.

— Een revolver is niet moeilijk. In de straten van Nankin nam ik de vreemdelingen, die ik tot gids diende, hun bretels weg !

Jan keek hem verstomd en ongelovig aan.

— Kun je dat werkelijk ? Zou je nog zoiets kunnen doen ?

— Om u genoegen te doen, zeker, zei Jin-Ho.

Hij voelde zich erg gevleid over het feit, dat de jongeman belang stelde in zijn kunde. Heel de bemanning van de jonk was trouwens in een stralend humeur — een humeur, dat niet zou veranderen, zolang ze met de Rode Vleugel samenwerkten. Telkens als Jan naar de gele kereltjes keek, glimlachten ze of trokken een gekke snuit of haalden een of andere akrobatentoer uit.

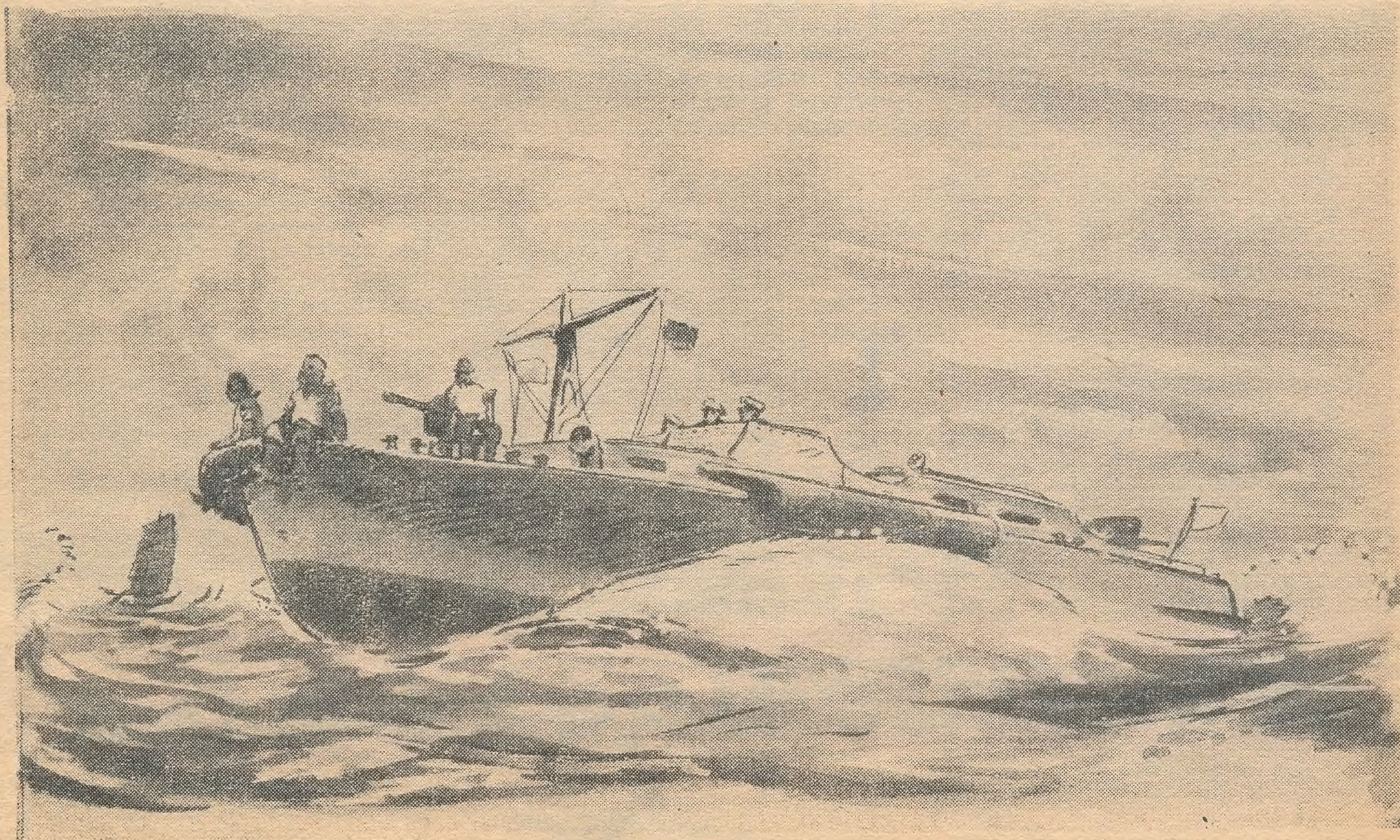
— Ik zal m'n vriend gaan halen, zei Jan. Probeer z'n broeksband te gappen.

— Zoals u wil...

Jan boog zich over de reling en riep :

— Kom eens naar boven, Joe. Het zijn bondgenoten, die Li-Tsjang ons gestuurd heeft.

— Ik kom.

De boot schoot door het water en deed het schuim hoog opspatten.

Jan verkneukelde zich inwendig, toen hij Joe aan dek zag klimmen van de jonk. De geschiedenis met de slangen was mislukt en had hemzelf een belachelijk figuur doen slaan, maar nu zou hij zijn wraak hebben en Joe even uit zijn flegma rukken.

Aan dek gekomen, schudde Joe de hand van Jin-Ho en bekeek de jonk eens, die zich bij hun eskader aan zou sluiten.

Plots scheen hij iets verdachts op te merken. Hij fronste de wenkbrauwen, keek naar onder en greep zijn korte broek vast, die dreigde af te zakken.

Een ogenblik tastte hij naar de gesp van zijn broekriem, dan keek hij verbouwereerd en mompelde :

— By Jove !

Hij scheen erg verbluft, de goeie Joe. Enkele ogenblikken scheen hij al zijn flegma kwijt te zijn. Intussen voelde Jan, dat iemand de riem in z'n handen stopte. Hij verborg ze achter zijn rug en ging naar Joe toe. Hij stak hem de broekriem toe.

— Ben je soms iets verloren, Joe ?

De Engelsman keek naar de riem, dan naar zijn broek en krabde in zijn haar.

— Ik vraag me af, hoe ik die riem verloren kan hebben...

Hij klemde de lippen op elkaar en trok zijn gezicht weer in een rustige plooi. Hij gespte de riem stevig vast en tastte nog een paar keer naar de gesp, alsof hij bang was, dit nuttig kledingstuk een tweede keer te verliezen.

Dan gingen ze naar de achterplecht om naar de twee jachten te kijken, die nog steeds op afstand bleven.

— We moeten ze waarschuwen, zei Joe. Ik zal hen een bericht sturen over onze zender.

Met grote passen liep hij naar de reling en... ineens bleef hij staan en brulde een verwensing. Met z'n handen aan zijn broek kwam hij terug naar het groepje, waar Jan stond.

— Nu zou ik wel eens willen weten, wat hier gebeurt. Jan, zit jouw broek vast ?

— Mijn broek ? Maar natuurlijk.

— Waar is mijn riem ? Die bende deugnieten heeft mijn riem opnieuw gegapt !

Nu kon Jan zich niet langer goed houden. Hij barstte in een schaterlach uit, toen hij het woedend gezicht van Joe zag. Ook de Chinezen stonden te glimlachen en te grinniken. Alleen Joe stond er bij met toornig, opgewonden gezicht.

— Wel, kan iemand me uitleg geven ?

Jin-Ho plooide haast dubbel van het lachen en antwoordde in zijn bloemrijke taal :

— Ik voel me, nobele vreemdeling, het toonbeeld der schaamte. Ziehier uw zeer eerbiedwaardige riem. Geloof me, dat ik geen boosaardige bedoelingen koesterde, maar alleen de bedoeling had, uw vriend te tonen, dat uw nederige dienaar zekere geringe kwaliteiten van handigheid en vingervlugheid bezit.

Verstomd keek Joe hem aan.

— Heb jij mijn riem gegapt ?

— Zeker, heer.

— Twee keer ?

— Ja, heer.

Het feit viel niet te loochenen, maar hoewel Joe met beide handen zijn broek moest vasthouden, scheen hij nog altijd in die krachttoer niet te kunnen geloven. Machinaal nam hij de riem weer aan en gespte ze opnieuw vast.

Maar van dat ogenblik af had hij de gewoonte om, als hij in Jin-Ho's nabijheid was, z'n duim tussen zijn gordel te houden.

Dat vond hij veiliger.

Toen de Grote Baas hoorde, dat er nieuwe bondgenoten gearriveerd waren, gaf hij als ontmoetingspunt de haven van Broenei op. Het was de enige grote stad op Borneo, die in handen der Engelsen was. Er was een kleine haven, waar enkele jonken lagen en enkele kustvaarders op de Molukken.

Nu was het Jan zijn beurt om aan het roer en bij de ontvangpost te blijven. Zogauw het eskader van de Rode Vleugel zich weer in gang had gezet, zond hij de oproep uit :

— Hallo, alle jachten ! Hallo, alle jachten ! Hier Jan...

Dan vertelde hij met onbeteugeld genoegen het avontuur met Joe. Deze stond op de voorplecht vaagjes te glimlachen. Je wist niet goed, of hij zichzelf wat voor de gek stond te houden of met een misprijzend medelijden inwendig de draak stak met de kinderachtige streken van Jan en zijn vrienden...

De kleine haven van Broenei was moeilijk te bereiken. De koraalriffen scheurden de aanspoelende golven stuk als de scherpe tanden van een haai. Een oude vrachtboot, verroest en afgetakeld, diende als overduidelijke waarschuwing, hoe gevaarlijk de invaart was. De Grote Baas en zijn jongens slaagden er niettemin in, tussen de riffen een doorgang te vinden en wierpen het anker uit in een kleine, rustige baai, een eindje van de haven.

De Grote Baas en Tsjeng verlieten het eskader, om zich naar de bungalow van de gouverneur van het eiland te begeven. Li-Tsjang had hen een aanbeveling meegegeven en de Grote Baas hoopte, dat hij enkele inlichtingen zou loskrijgen.

De gouverneur, evenals zijn onderdanen, waren juist hun siësta aan het genieten. De tropische middaghitte en de zwoele vochtigheid van het oerwoud drukten op het stadje en op de stille huizen. De zeebries kon niet door de zware, dikke atmosfeer heendringen en de lucht was niet om in te ademen wegens de zware, doordringende geuren der giftige tropenbloemen, wier parfum uit de wouden opwolkte.

Met geduld bereik je alles en rond vijf uur werden de Grote Baas en Tsjeng eindelijk ontvangen door een dik heerschap met hangwangen, die bibberden bij elke beweging van zijn hoofd. Het zweet stroomde over zijn gezicht, maar toch had hij zich in een smetteloos wit pak geregen, met stijve hemdkraag, das en alle toebehoren ! Je bent Engelsman of je bent het niet. En je bent een respectabele gouverneur of je bent het niet !

De oogst inlichtingen, die de Grote Baas binnenhaalde, was echter maar schraal. De gouverneur had nog nooit van de Olifantsberg gehoord en hij had ook nooit gehoord van die fameuze koelie-expeditie, die de jungle ingetrokken was.

— En ik ben toch al meer dan twaalf jaar op het eiland. Ik ken het beter dan wie ook.

» In ieder geval, voegde hij er bij, als jullie iets willen vinden, moeten jullie naar de Sarawakbergen gaan. Het is een stervormige bergketen, die de ruggegraat van het eiland vormt. De Murudberg is het hoogste punt. Probeer de hoogten van Sarawak te bereiken en daar zullen jullie bij de Kelabieten zeker inlichtingen kunnen krijgen.

— De Kelabieten ?

— Ja, dat is een oude stam koppensnellers. Maar ik geloof, dat ze hun slechte gewoonten hebben afgelegd. We kennen hen om zo te zeggen niet, want ze verlaten nooit hun wouden en het gebeurt zelden, dat iemand zich in hun buurt waagt.

Er hing een drukkend zwijgen. De gouverneur voegde er op peinzende toon nog aan toe :

— En nog zeldzamer gebeurt het, dat er iemand uit die streken terugkomt !...

Nog 'n hele tijd trachtte de Grote Baas allerlei inlichtingen los te krijgen, wilde te weten komen, hoe hij 't centrum van 't eiland kon bereiken.

(Wordt vervolgd.)

DE PATROELJE der Adelaren

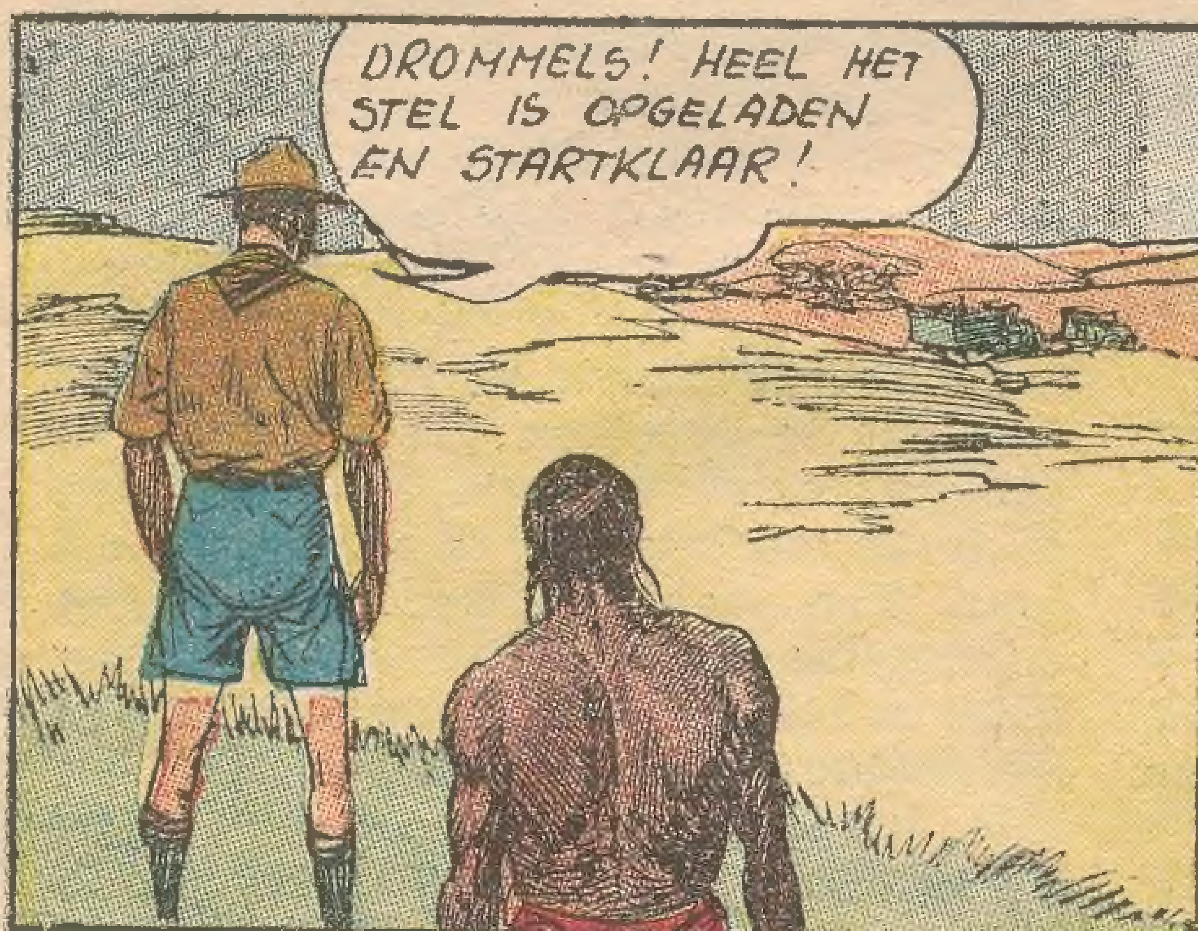

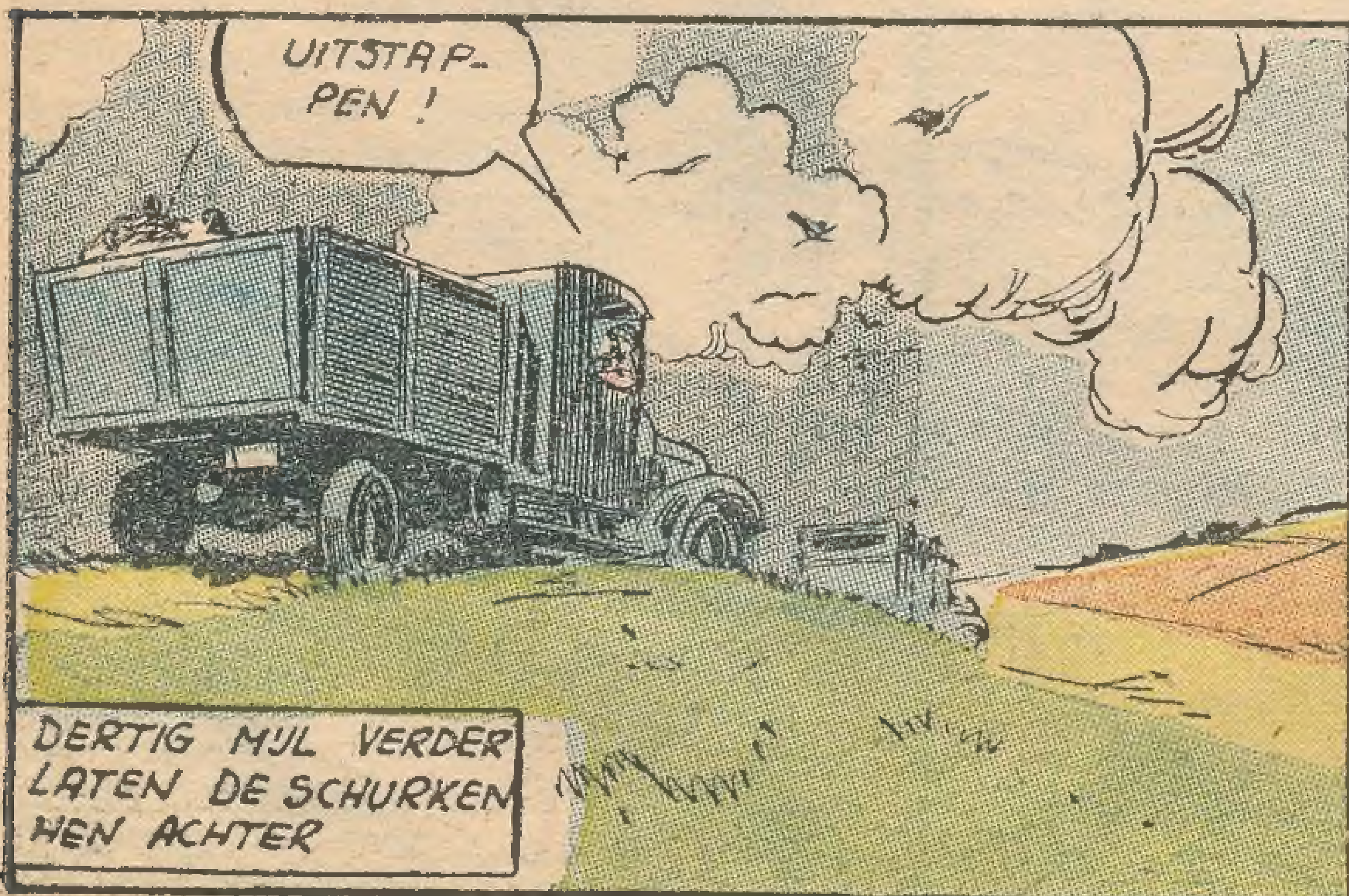

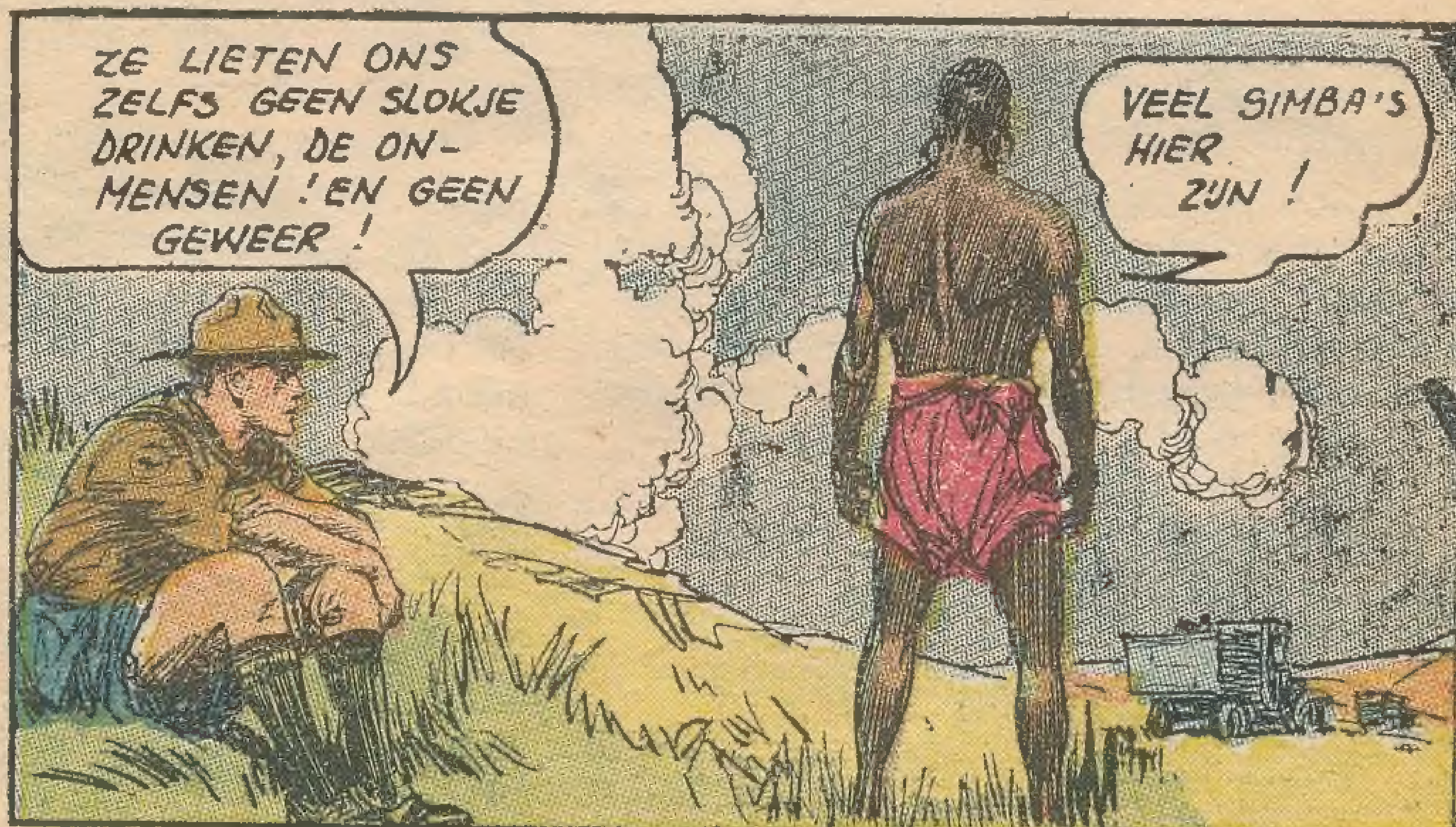

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

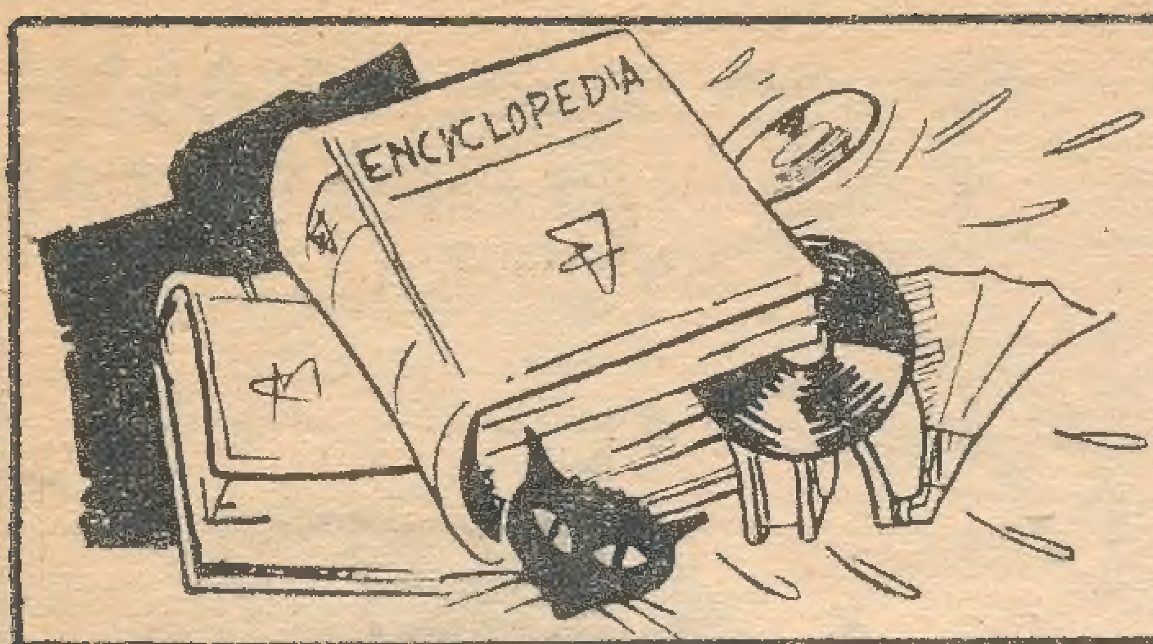

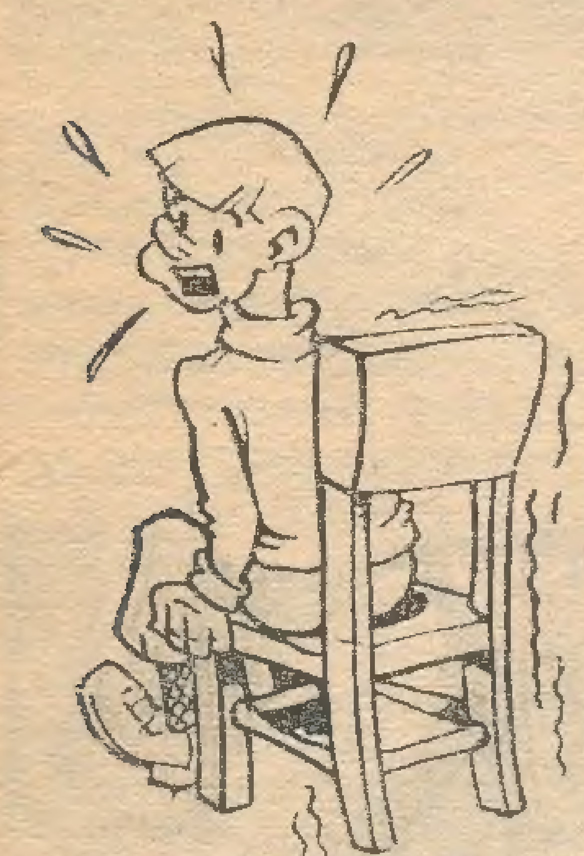

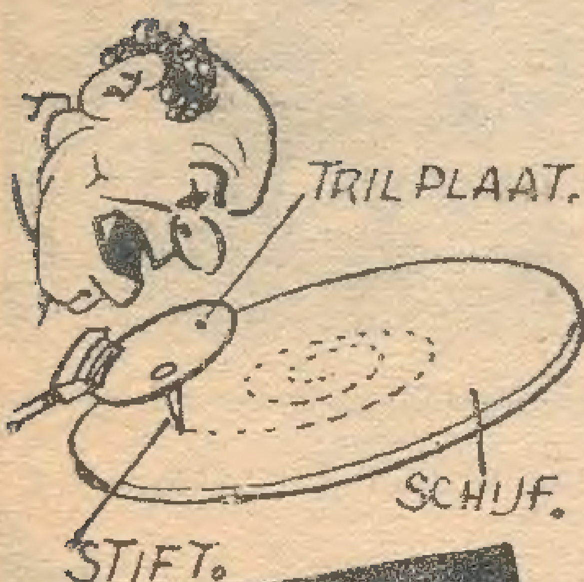

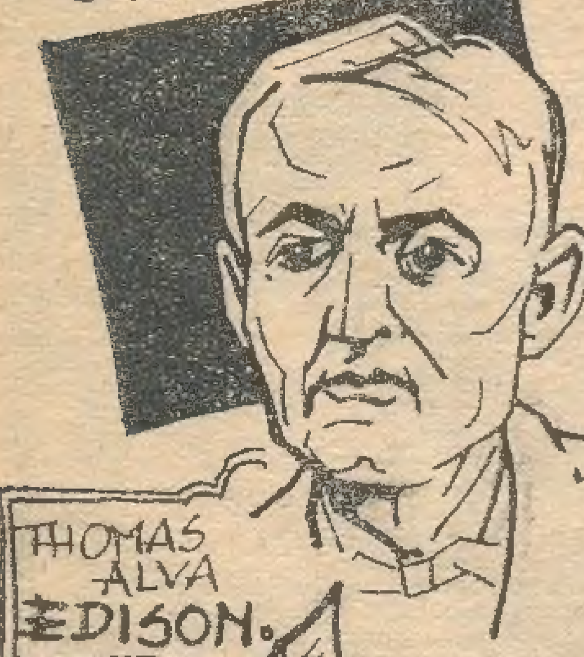
SNUFFELTJE VERTELT...

Uitvinders zijn toch interessante lui! Denk maar aan onze P. K.! Maar wat ze uitvinden, is meestal nog interessanter. Denk maar aan het ei van Columbus! Snuffel heeft het hier echter over de fonograaf en de grammofoon...

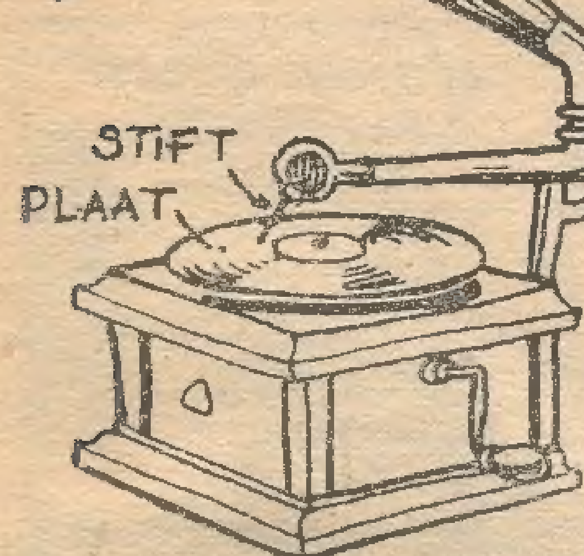
« In het donker zijn alle katjes grauw », verkondigt Piet Kwabbernoot. Maar... ZIEN ze ook grauw? Dat is de vraag, die Snuffel in zijn wijsheid beantwoordt. Interessant, hoor!

U VRAAGT... WIJ DRAAIEN!!!

Inderdaad, **POESJE SCHERENS** uit **Gent**, de mensen horen graag een plaatje. En ze vragen zich niet af, hoe zo'n geheimzinnig iets tot stand komt! Zij vinden er zelfs niets wonderlijks meer aan! Het is voor hen ook zo doodgewoon, dat een naald over een plaat krast en er dan zang en muziek uit opklinkt!

Iedereen zal wel weten dat we — onrechtstreeks — de grammofoonplaat aan Edison te danken hebben. Ik zeg « onrechtstreeks », want Edison is de uitvinder van de... fonograaf. En een fonograaf is geen grammofoon!

Het is eeuwenlang de droom van de mens geweest, zijn stem te kunnen vastleggen, zoals kunstenaars zijn wezenstrekken vermochten te vereeuwigen. De eerste die hierin slaagde was Edison in 1877. Edison had reeds dikwijls opgemerkt — en ik denk jullie ook! — dat een « sprekende » stem voorwerpen aan het trillen brengt. Bijvoorbeeld de stoel waarop je zit! Edison merkte ook, dat een trillende stemvork een tweede stemvork mee aan het trillen brengt! Lang liep Edison hierover te piekeren tot hij een rol (cylinder) vervaardigde, die hij, heel glad, met bladtin bedekte. Hij richtte het door middel van een uurwerkmachinerie en later door electriciteit, zo in, dat zijn rol om de as rondwentelen en zich zachtjes in één richting verwijderen kon. Boven deze rol maakte hij een metalen armpje met een membraan (trilvlies) vast. Dat membraan kon zijn trillingen doorgeven aan een stift, die er door een veer, ook aan het armpje bevestigd, tegenaan werd gehouden. De stift rustte op de cylinder. Werd nu het mechanisme in gang gebracht, en sprak of zong men bij het membraan, dan kraste de stift een groefje in het bladtin. Nauwelijks zichtbaar, maar toch verschillend van inkerving en vorm, alnaar het aantal trillingen van het geluid! De eerste fono-opname was geschied!

Als Edison nu opnieuw de stift over de groef liet glijden, hoorde hij stilletjes in het membraan dezelfde stem of dezelfde klanken doorzinderen... Betrekkelijk eenvoudig, niet? Het ei van Columbus! Je moet het alleen maar vinden. Jarenlang werkte Edison aan de verbetering en het practisch bruikbaar maken van zijn toestel.

Een andere Amerikaan, Summer Tainter, gaf echter de beslissende stoot aan Edisons uitvinding. Tainter verving het bladtin door een laag samengesteld uit hars en bijenwas. Daarmee deed de ouderwetse fonograaf zijn intrede. Onze ouders zullen hem misschien nog gezien hebben: een primitief toestel met rollen en met de grote hoorn, de klankversterker, aan het membraan.

Onze tegenwoordige grammofoon is een uitvinding — of liever een verbetering — die tien jaar later door Berliner tot stand kwam. Hij verving de opnamerol door een wassen plaat — inplaats van een ronddraaiende schroefbeweging « zonder eind », kwam een spiraalbeweging. De wassen plaat werd met een fijn laagje grafiet (goede electrische geleider) ingesmeerd, dit om er in een galvanoplastisch bad afgietsels van te kunnen maken. Zo'n afgietsel is dan een negatief: de groef wordt een verhevenheid! Met dit negatief — beter gezegd: met zo'n matrijs — drukt men dan in een mengsel van allerhande harsen waaronder schellak (hierin schuilt juist het fabrieksgeheim!) grammofoonplaten af.

Sinds jaren gebeurt de opname nu electrisch en langs een zeer goede microfoon om. Vroeger gebeurde die langs het membraan. Nooit kreeg men dan een zuivere weergave. Denk maar aan de «neusklank» van een oude grammofoon!

Ook de grote hoorn verdween spoedig, en later bracht het pick-up-systeem nog een belangrijke klankverbetering.

DE OGEN VAN EEN KAT...

Ik veronderstel, **ROMAIN PIETERS** uit **Tongeren**, dat je wel een en ander over de bouw van het oog in het algemeen kent. Je weet waarschijnlijk wel, dat ons oog een heel scherp fototoestel is... Of, juister: dat het beste fototoestel nog maar een flauwe nabootsing is van het oog! Zoals er in het fototoestel enkel licht kan binnendringen langs de kleine opening voor de lens, zo kan er in het oog alleen maar licht dringen langs de pupil, het donkere, ronde vlekje in het midden van het regenboogvlies. Dit laatste wordt zo genoemd, omdat het « alle kleuren van de regenboog » kan hebben. Bij de een is het blauw, bij de ander bruin, grijs of groen, enz... Dit « gaatje » nu vergroot of verkleint naargelang de lichtsterkte: Bekijk zelf maar eens je eigen oog bij klaarlichte dag en wanneer de avond valt. Je merkt duidelijk het verschil!

De grote ogen van de kat nu hebben een spilvormige verticale pupil. Overdag is dat smalle spleetje genoeg. Maar 's avonds verwijdt zich die opening, en zo valt er veel meer licht op het netvlies. Gevolg is, dat een kat bij schaars licht nog opperbest ziet! Die sluiper en rover heeft dat bij zijn nachtelijk bedrijf natuurlijk nodig! Nu menen echter velen, dat een kat ook ziet in het pikkedonker! Dat is natuurlijk niet waar, want dan vangt de pupil helemaal geen licht. Wel kan de kat dan nog zeer goed haar plan trekken « op de tast », want haar snor en haar wenkbrauwen zijn echte « voelhorens ».

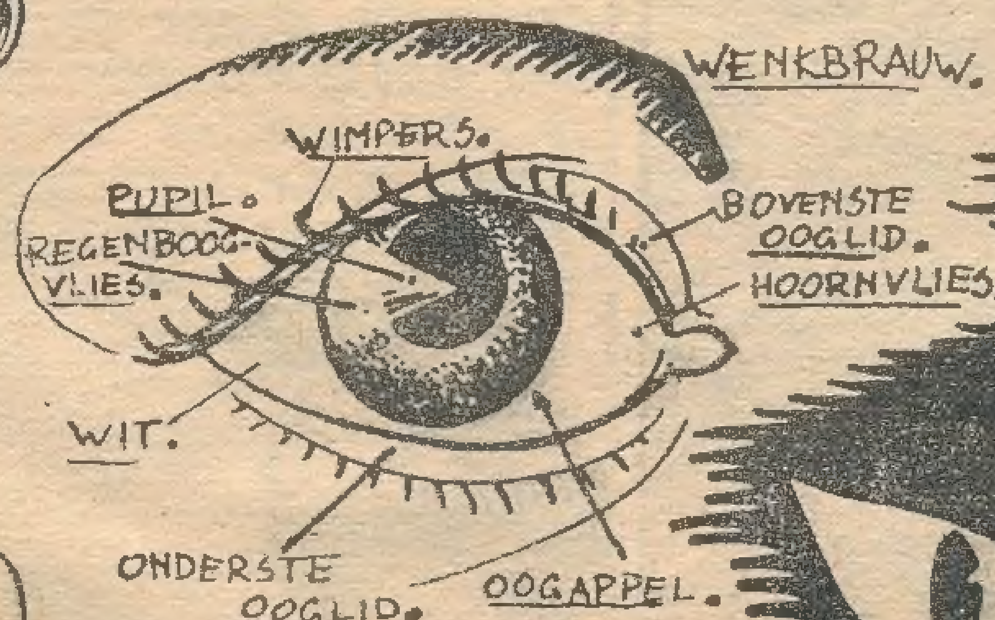
Mijn wenkbrauwen zijn, jammer genoeg, geen tastharen en... ik heb geen snor! Maar toch weet ik, dat Sjarel de Zetter nu achter mijn rug staat! Daarom roep ik jullie nog een hartelijk:

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN!!

En tot volgende week!

Je trouwe vriend,

SNUFFELTJE.

Nieuwe vliegtuigen

AVRO CANADA C.102

De C.102 « Jetliner », gebouwd en ontworpen door A. V. Roe Canada Ltd., is een transportvliegtuig voor vervoer op korte of gemiddelde afstanden, en biedt plaats aan 50 inzittenden.

Het toestel is uitgerust met vier Rolls-Royce Derwent 5 straaleenheden. De prestaties, die het toestel reeds bij de eerste proeven opleverde, hebben de verwachtingen der ontwerpers ver overtroffen. De kruissnelheid werd geschat op 683 Km.-u. maar werd boven de 720 Km.-u. bevonden ! Door een snelheid boven de 800 Km.-u. op 9.150 m. hoogte te bereiken, haalde de C.102 het record voor burgervliegtuigen op het Noord-Amerikaanse continent.

Het normale vliegbereik met 50 passagiers, normale lading brandstof en reisgoed, is ongeveer 800 Km. Bij volledige windstilte en geen brandstof voor noodgevallen, is het vliegbereik 2.240 Km.

De « Jetliner » is een laagdekker in metaal, waarbij de vier Derwenteenheden twee aan twee in de vleugel gemonteerd zijn. In de motorgondels verdwijnt tevens het intrekbare onderstel, waarvan elke poot een dubbel stel landingswielen draagt. De motoren zijn zo gemonteerd, dat binnen het kwartier een nieuwe eenheid geplaatst kan worden. De brandstof bevindt zich in tanks in de buitenvleugel. Het toestel is uitgerust met een drukkajuit. Eventueel kan de kajuit ook voor 60 passagiers ingericht worden. Dan is de middelgang slechts 0,48 m. breed.

Afmetingen : Spanwijdte 30 m. Lengte 25,24 m. Vleugeloppervlakte 107,5 vierk. m. Startgewicht 27.240 Kgr. Landingsgewicht 23 835 Kgr.

CONVAIR T-29

Deze machine, ontworpen in opdracht van de Amerikaanse luchtmacht, is het eerste vliegtuig, dat in Amerika speciaal voor het in groep opleiden van navigators wordt ingevoerd. Eigenlijk is de T-29 een toepassing van de Convair 240, wat bij het zien van de machine, of illustraties ervan, onmiddellijk te merken is. Het toestel geeft plaats aan 14 leerlingen en lesgevers en bevat een volledige uitrusting opleidingsmateriaal.

Thans zijn er 36 van die T-29's in aanbouw voor de U. S. A. F.

Afmetingen : Spanwijdte 27,98 m. Lengte 22,77 m. Hoogte 8,22 m.

S. A. A. B. SAFIR

De « Safir » is eigenlijk geen nieuwe machine, maar een experimentele versie van dit bekende sportvliegtuig. Dit nieuwe model driepersoons laagdekker verschilt met zijn voorganger hierin, dat het uitgerust is met een sterkere motor : de 190 PK. Lycoming 0-435-A zes cylinder, in plaats van de 145 PK. sterke Gipsy Major.

Zoals te verwachten was, blijken de prestaties er heel wat op vooruitgegaan !

Proefvluchten brachten een maximum-snelheid van 285 Km.-u. en een kruissnelheid van 250 Km.-u. Hoewel het totaal gewicht enigszins opliep, n. l. van 955 Kgr. tot 1.075 Kgr., konden ook de starteigenschappen nog verbeterd worden. De aanloop verminderde tot 150 m. en de stijgsnelheid werd 350 m.-min. De diensthoogte is nu 7.000 m. tegenover 4.600 m. voor de Standaard-Safir.

De nieuwe Safir voert het nummer 91B, de Standaard-Safir nummer 91.

(naar Esso Air World.)

Een nieuwe vogel op het K. L. M. - nest

Onlangs landde er onder de vele Connies, die dagelijks op Schiphol neerstrijken, een, die de Nederlandse bodem nog nooit geraakt had.

Deze Constellation, de PH-TDO, was n. l. gloednieuw en pas door de fabrick afgeleverd. Hij is van het type L-749A, de nieuwste uitvoering van dit bekende vliegtuigtype. De K. L. M. geeft aan al haar Constellations de naam van een Nederlandse stad. De PH-TDO zal nu « Maastricht » heten.

De Constellation-vloot van de K. L. M. bestaat daarmee uit 17 toestellen, waaronder vier van het eerste type, de L-49 (z. g. lichte Constellation), negen van het type L-749 (z. g. zware Constellation) en vier van de laatste uitvoering hiervan, de L-749A.

Om meer eenheid in haar vloot van Constellations te brengen, heeft de K. L. M. met de fabrikant een overeenkomst getroffen om haar « lichte Constellations » in te ruilen voor « zware Constellations ».

Een van de oorspronkelijke vijf L-49 toestellen is daarvoor reeds naar Lockheed vertrokken. De vier anderen zullen geleidelijk volgen. In één jaar tijds zal deze verandering voltrokken zijn en beschikt de K. L. M. over 18 moderne Connies, wat tevens de grootste Constellationvloot van Europa is.

Vlieger BOB

HOE WORD JE LID VAN DE R. V. C. ?

Het is gemakkelijk.

Om te beginnen moet je natuurlijk iets voelen voor het vliegen, de vliegtuigen en de modellenbouw. En je moet je vast voornemen, een trouw lid te worden. In orde ? Goed !

Lees nu bovenaan in de kolom hiernaast wat je moet doen om lid te worden van de Robbedoesclub. Als je in de R. V. C. wil treden, doe je precies hetzelfde. Alleen voeg je erbij, dat het voor de R. V. C. bedoeld is. Natuurlijk is het speldje voor de R. V. C. heel anders, maar even mooi, zo mogelijk nog mooier.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij 'n krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 9 Maart tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.25.

VOOR BELGIE : Fr. 68.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom : voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21. Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

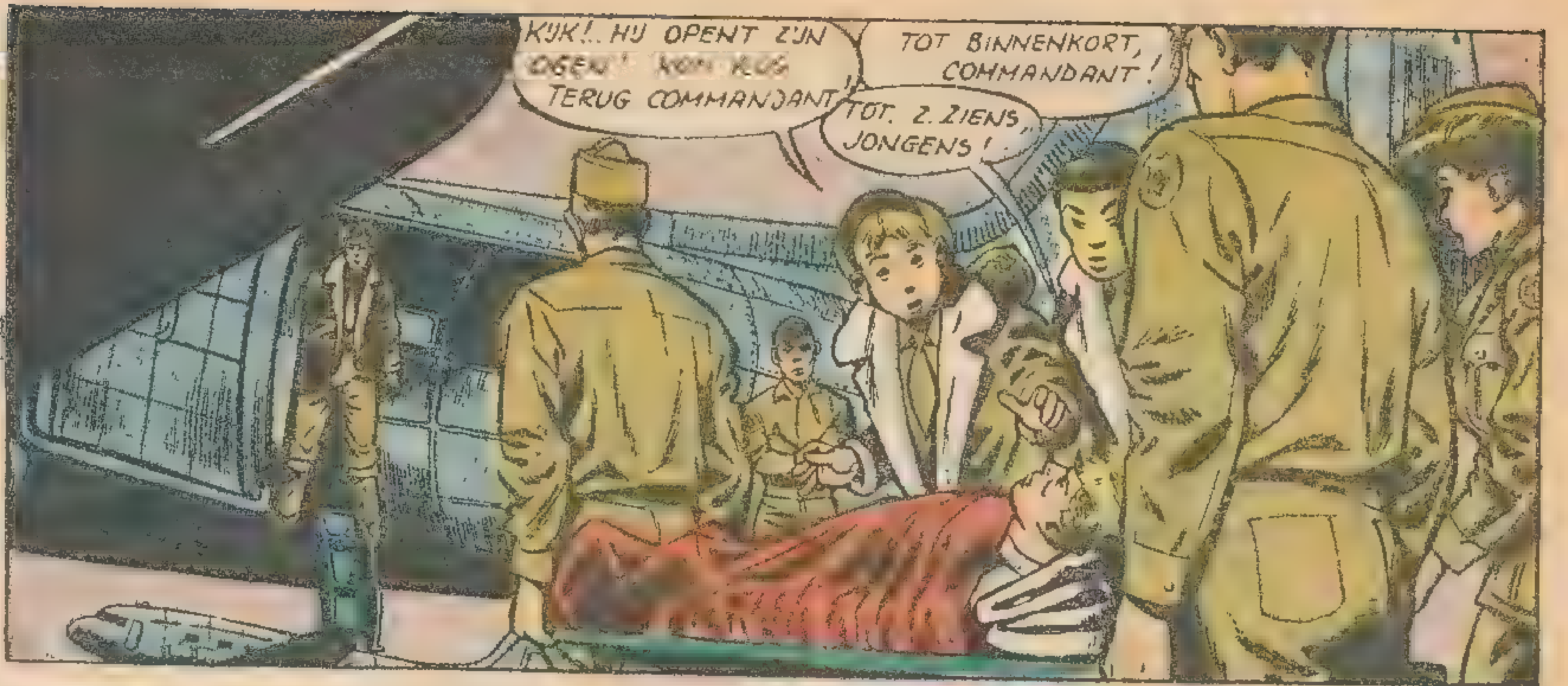
Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

DE VLIEGENDE TIJGERS

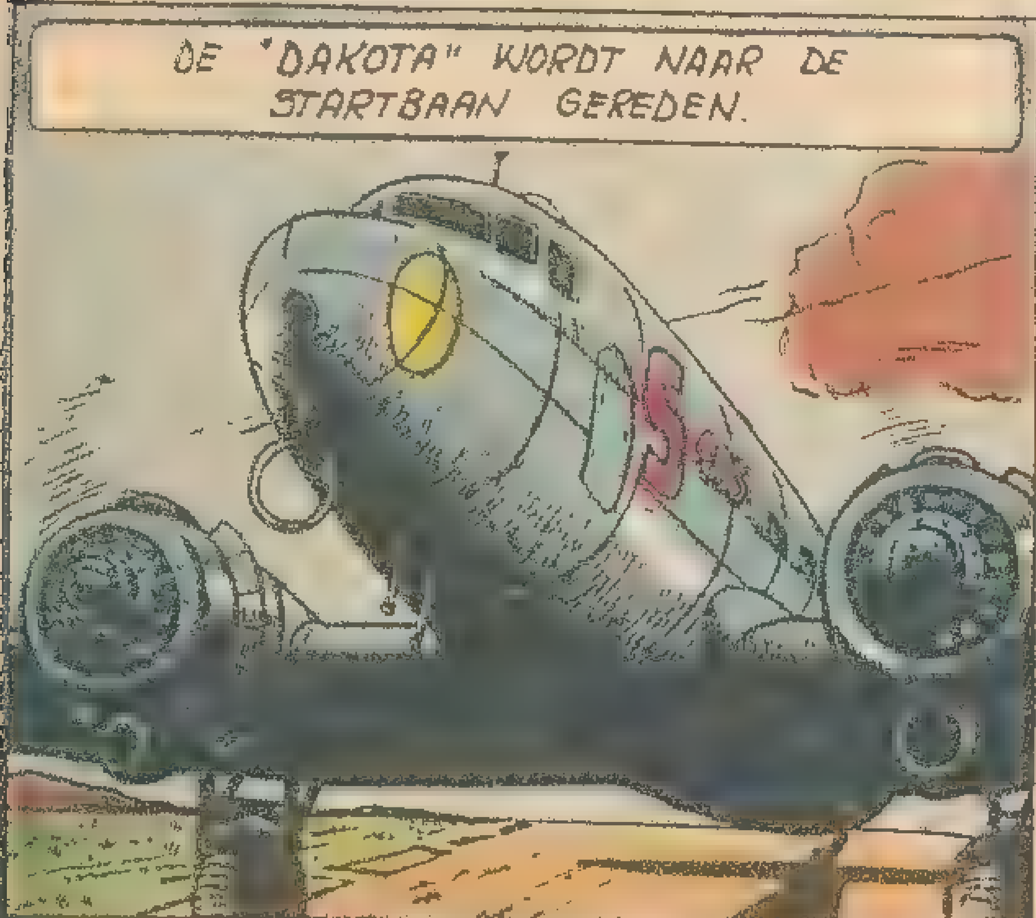

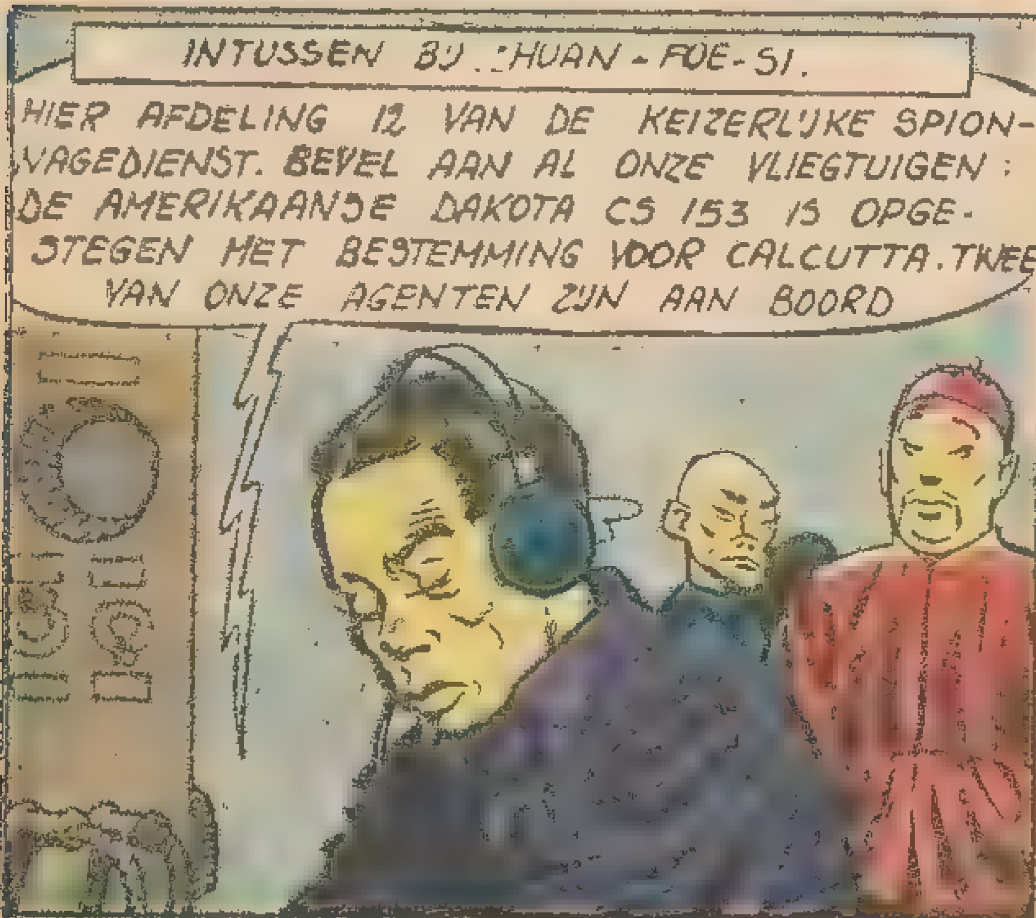
HO SLAAGT ER IN BUCK NAAR CALCUTTA TE VERGEZELLEN. MAAR HIJ VERMOEDT NIET WAAROM HIJ ZO GEMAKKELIJK DE TOELATING DAARTOE KREEG HET NET WORDT TOEGEHAALD.

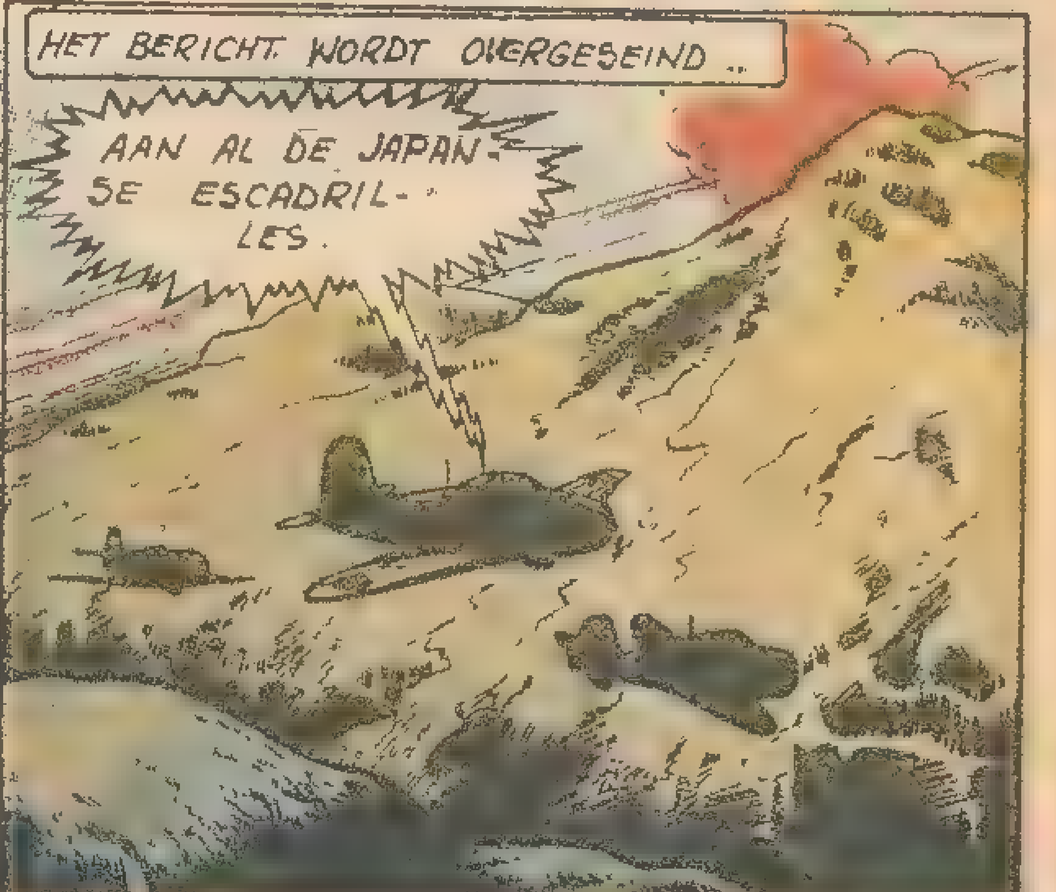

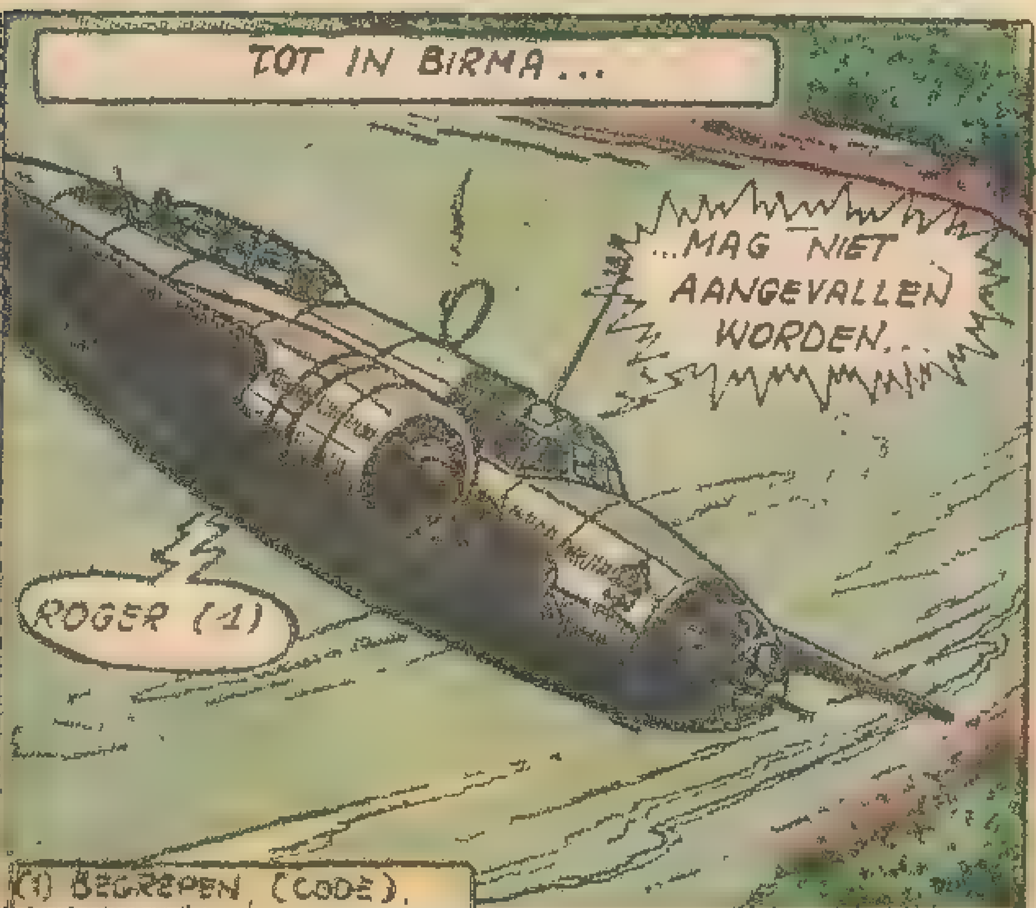

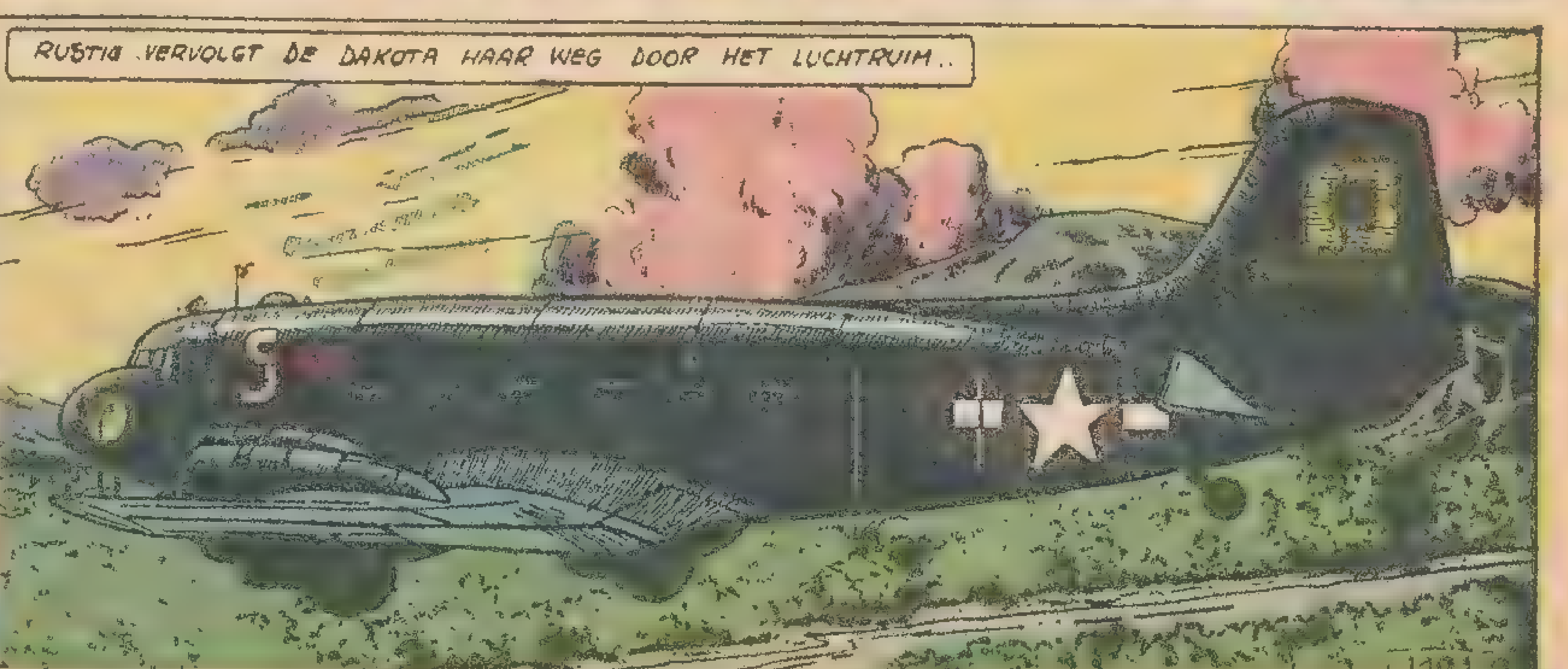

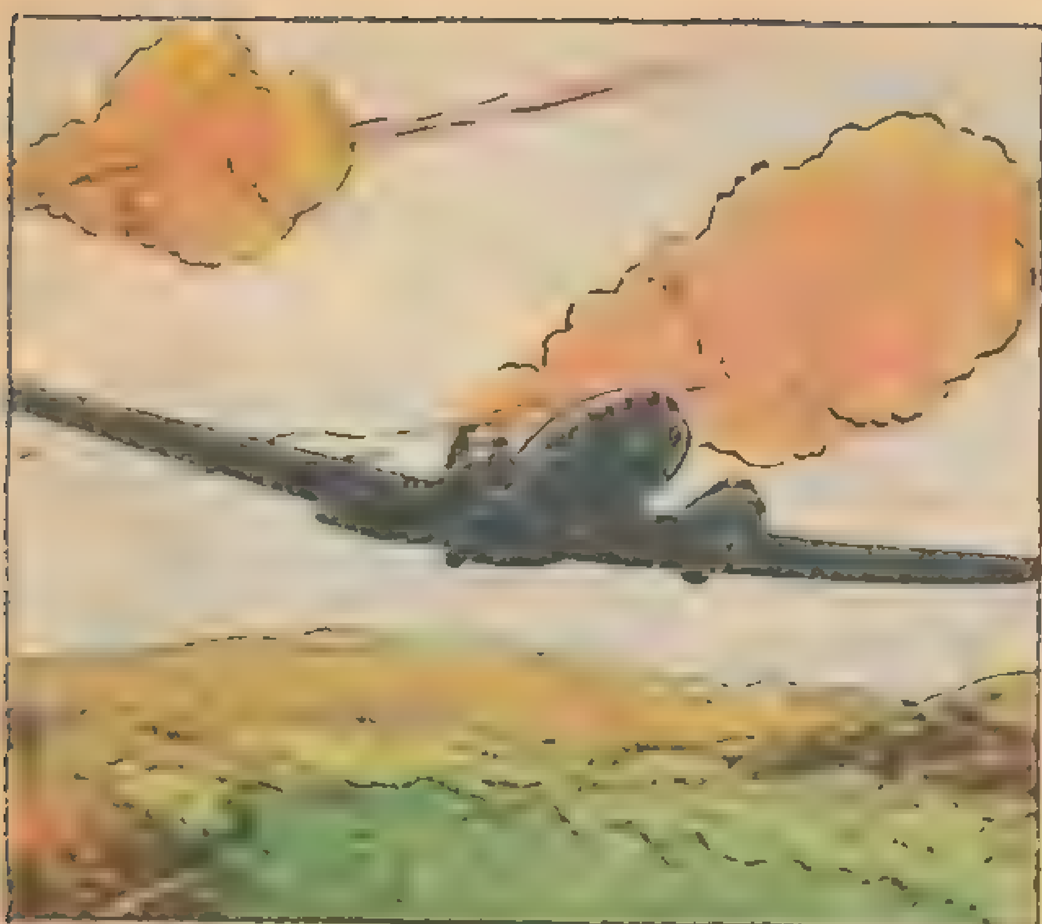

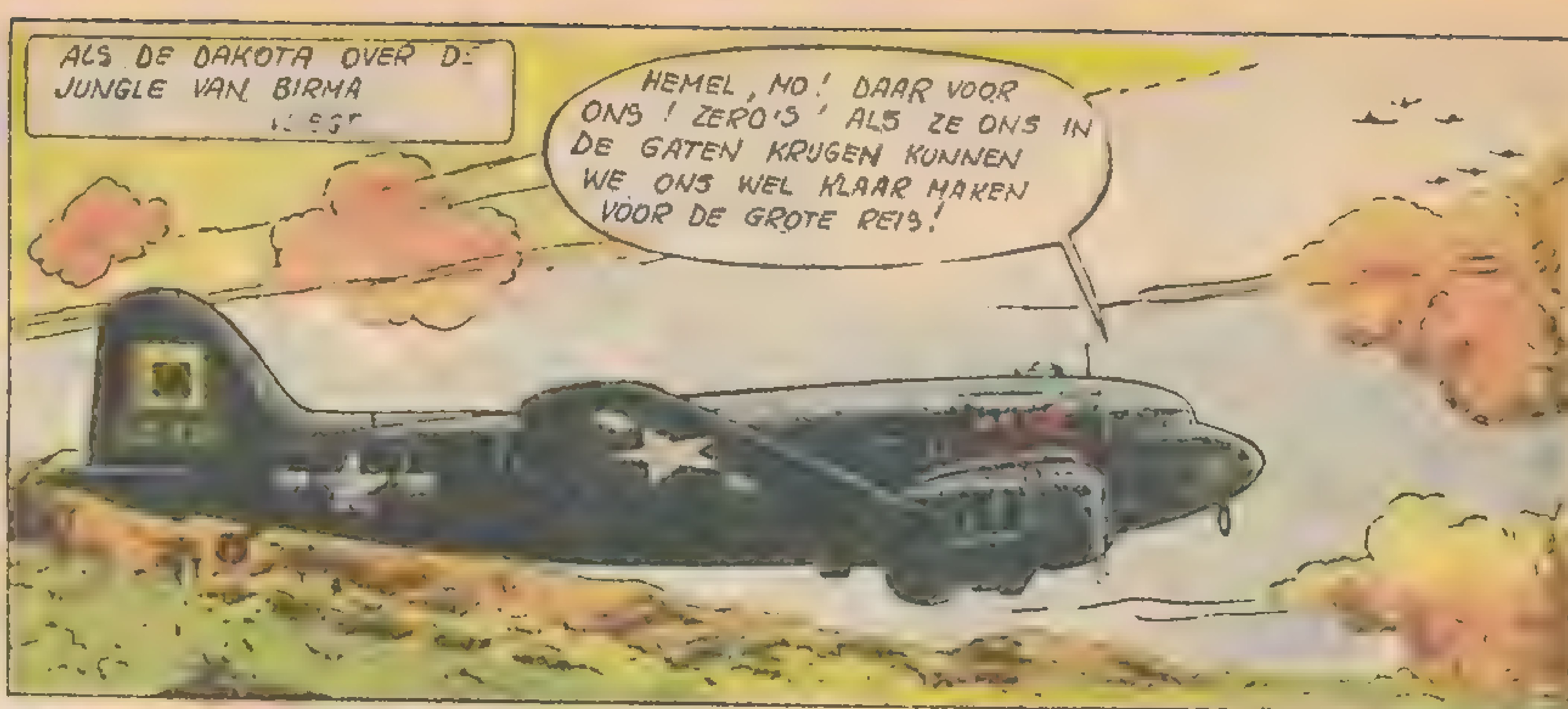

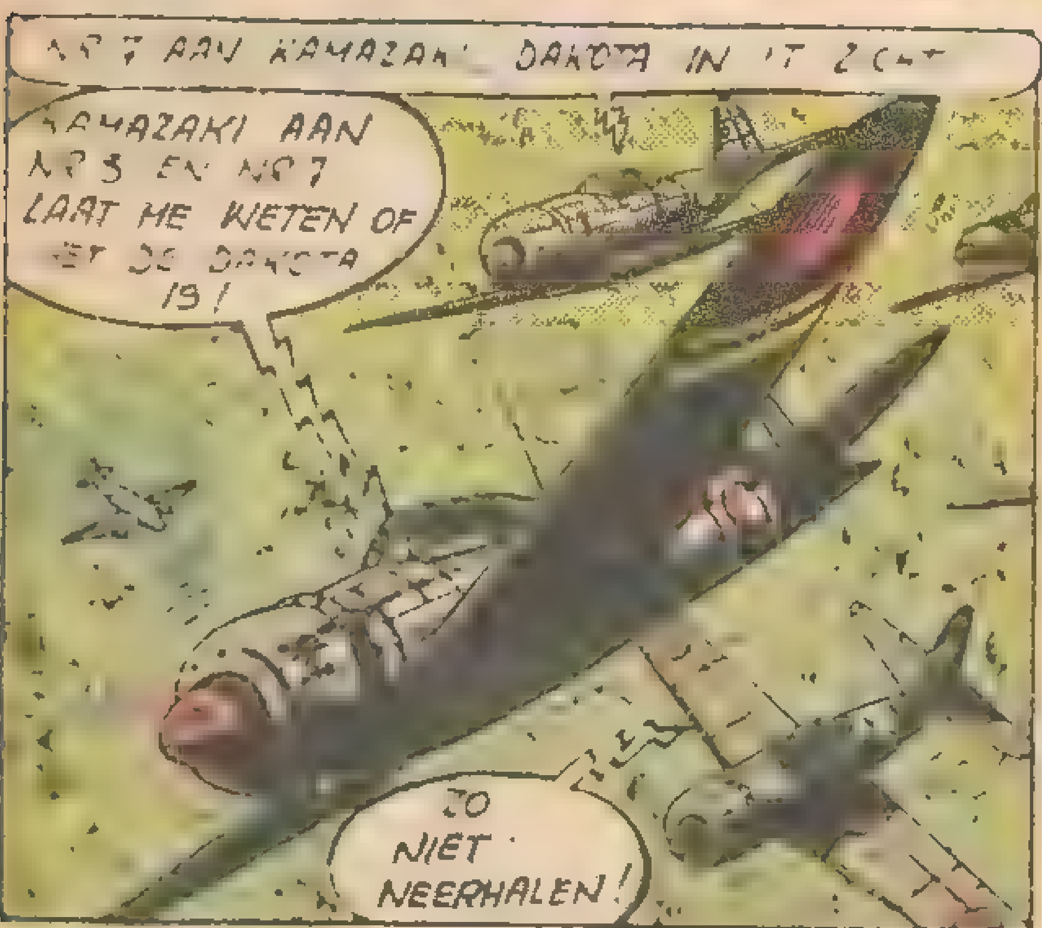

ALS DE DAKOTA OVER DE JUNGLE VAN BIRMA VLIEGT
HEMEL, NO! DAAR VOOR ONS! ZERO'S! ALS ZE ONS IN DE GATEN KRIJGEN KUNNEN WE ONS WEL KLAAR MAKEN VOOR DE GROTE REIS!

NR 7 AAN KAMAZAKI. DAKOTA IN 'T ZICHT
KAMAZAKI AAN NR 3 EN NR 7 LAAT ME WETEN OF HET DE DAKOTA IS!
ZO NIET NEERHALEN!

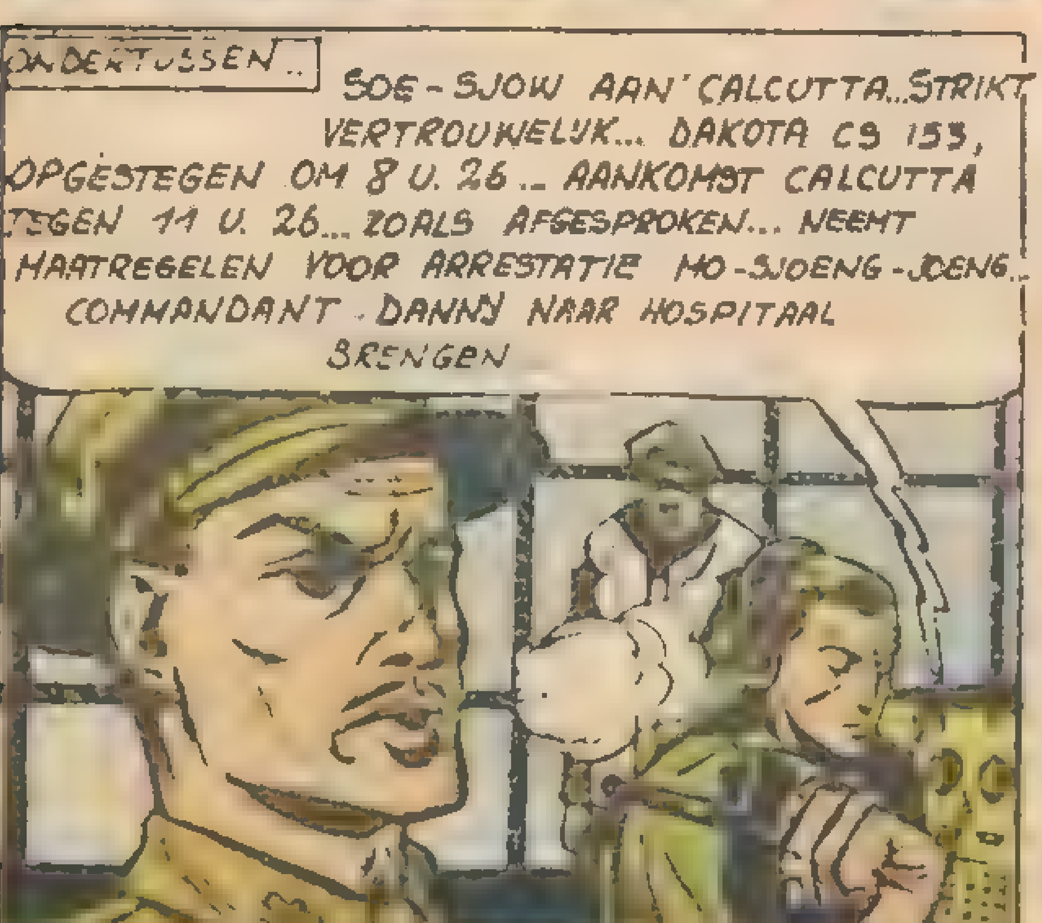

HEMEL!.. MAAR... ZE SCHIETEN NIET! ZIJN ZE GEK!.. ZO'N MOOIE KANS KRIJGEN ZE NOOIT MEER! WAT ZOU DAT BETEKENEN?
OEF! ZE HEBBEN HET BERICHT TOCH GEKREGEN!
NR 7 AAN KAMAZAKI. HET IS DE GESIGNALEERDE DAKOTA CS-153. WE LATEN ZE MET RUST.

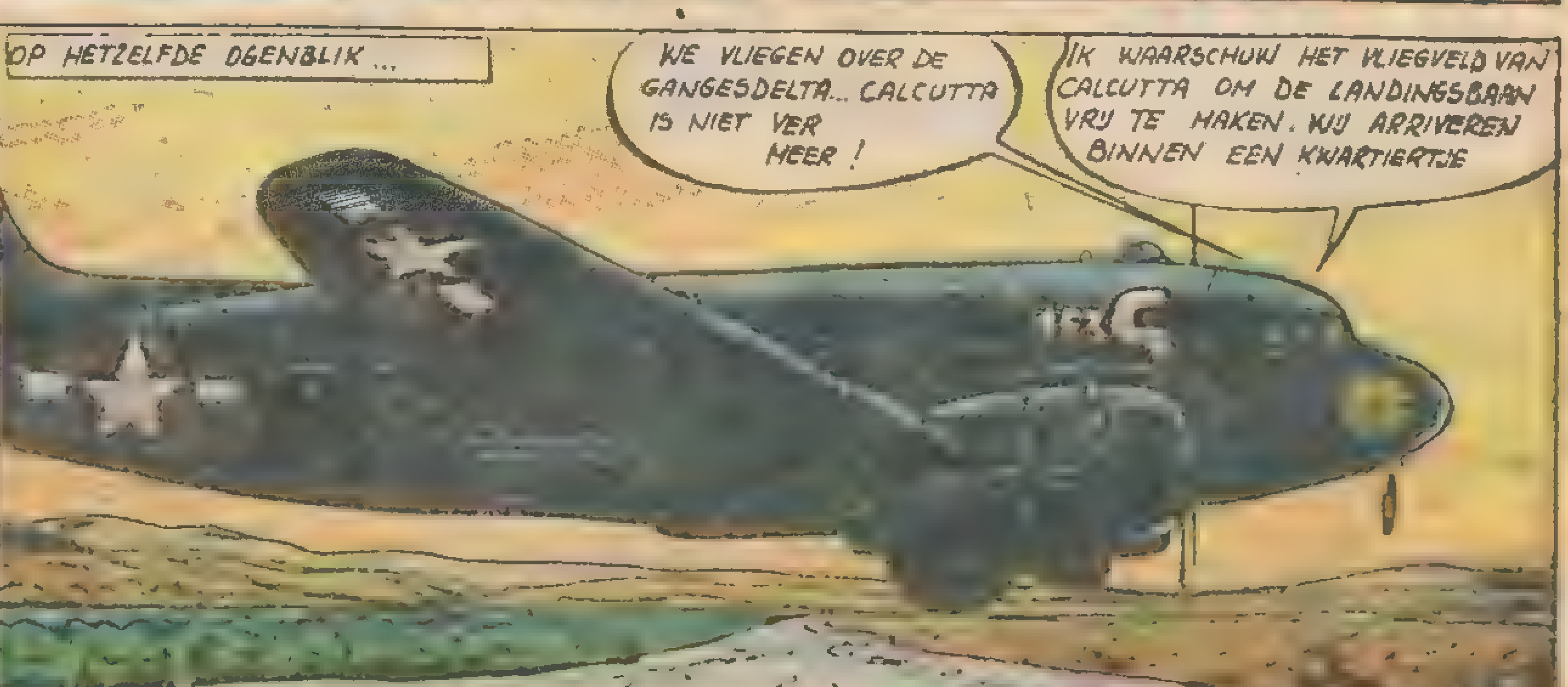

HEMEL! ZE HEBBEN ONS GEZIEN! ER KOMEN ER TWEE OP ONS AF!
ALS ONZE JAGERS MAAR GEWAARSCHUWD ZIJN!

O!! DE FORMATIE VERKLEIDERT ZICH! MAAR.. IS DE OORLOG DAN GEDAAN?
ZE HEBBEN MISSCHIEN EEN SPECIALE OPDRACHT OF MISSCHIEN VREESDEN ZE EEN VALSTRIK!

IN HET VLIEGTUIG
WAT GEBEURT ER? DE BEMANNING IS ZO OPGEKONDEN!
JAPANSE JAGERS HEBBEN ONS WILLEN AANVALLEN, MAAR ZE ZIJN TERUGGEVLOGEN

DE KOLONEL HAD GELIJK TOEN HIJ DIE VALSE MO MEEGAF. ANDERS WAREN WE NU AL NAAR DE MAAN GEWEEST
SST, MISS LEE HOUDT ONS IN DE GATEN! IK WEET NIET WAAROM, MAAR IK VERTROUW HAAR GEEN ZIER!

ONDERTUSSEN..
SOE-SJOW AAN CALCUTTA.. STRIKT VERTROUWELIJK... DAKOTA CS 153, OPGESTEGEN OM 8 U. 26.. AANKOMST CALCUTTA TEGEN 11 U. 26... ZOALS AFGESPROKEN... NEEMT MAATREGELEN VOOR ARRESTATIE MO-SJOENG-JOENG.. COMMANDANT DANNY NAAR HOSPITAAL BRENGEN

OP HETZELFDE OGENBLIK ...
WE VLIEGEN OVER DE GANGESDELTA... CALCUTTA IS NIET VER MEER!
IK WAARSCHUW HET VLIEGVELD VAN CALCUTTA OM DE LANDINGSBAAN VRIJ TE MAKEN. WIJ ARRIVEREN BINNEN EEN KWARTIERTJE

HUP ROBBEDOES

BIJNA ONSCHENDBAAR !

— Zo, nu weten jullie, wat bij aanvallen mag en niet mag. Heb je begrepen, Georges, dat Jan je volkomen gewettigd aanviel ?

— Ja, zegt Georges ridderlijk. Ik had me niet kwaad mogen maken...

— Alles goed en wel, meneer Frank, zegt Ferdinand. Ik sta gewoonlijk in doel. Gelden voor mij dezelfde regels ?

— Goed, dat je er over begint, Fred ! Ja, ook de doelwachter mag worden aangevallen. Maar alleen ALS HIJ MET ZIJN VOETEN OP DE GROND IS EN IN HET BEZIT VAN DE

VERBODEN

VERBODEN

VERBODEN

MAG

VERBODEN

VERBODEN

VERBODEN

BAL. In alle andere gevallen is hij onschendbaar en wee de speler, die met die regel geen rekening houdt.

Om mijn rakkers dat eens goed te laten zien, stuur ik Fred tussen de doelpalen en Jan moet opnieuw als « spelbreker » optreden. De andere spelers staan overal op het terrein en vuren hun schoten op de keeper af, waarbij Jan dan nog probeert hem te hinderen.

Ferdinand springt, duikt, vangt, stompt en trapt met steeds die lastige tegenstander nog bij hem. Hoe vaak is Janneman hier in overtreding ! Wat zou hij een massa vrije schoppen tegen zich gekregen hebben ! Kijk maar naar de tekeningen.

FRANK.

WIJ BEGINNEN DE DAG ...

Denk aan je ochtendgymnastiek! Een sportieve rakker kan daar niet buiten !

311

JONGLEREN MET LINKERARM. ALS 218, MAAR LINKS.

321

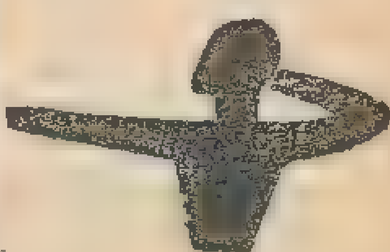
RONDZWAAIEN MET BEEN GESTREKT. ALS 24, MAAR NU ACHTERWAARTS BEGINNEN.

331

ZITTEND ROMP BUIGEN EN STREKKEN. ALS 37, MAAR ZITTEND, HANDEN OP DE HEUPEN

56

ZIJWAARTS STREKKEN VAN EEN ARM MET BUIGEN VAN DE ANDERE. EERST LINKERARM STREKKEN EN RECHTER NAAR DE HALS BUIGEN. DAN OMGEKEERD. HOOFD IN RICHTING VAN GESTREKTE ARM.

INSTAPPEN, JONGENS!

Weten jullie, dat ons spoorwegnet iedere dag moet worden nagekeken, onderhouden en vaak vernieuwd? Als dat niet gebeurde, zouden de treinen niet harder lopen dan in 1900 en waren er heel wat ongelukken meer! Snelheid, confort en veiligheid van een treinreisje hangen niet enkel af van de locomotief en de wagens! Als daarom de trein even zijn vaart vertraagt op een baanvak, waar een hele ploeg spoorwegarbeiders bezig is, mopper dan niet, maar wees die mensen dankbaar, dat ze voor jou en je medereizigers aan het zorgen zijn!

Heb je eigenlijk wel ooit goed de spoorbaan bekeken? Nee? Laten we het dan even samen doen.

Je ziet er in de eerste plaats de **RAILS** of **SPOORSTAVEN**. Vroeger bestonden die rails uit staven van 6 meter lang en zo'n staaf woog 30 Kgr. per meter. De tegenwoordige rails zijn... 18 tot 24 meter lang en wegen 50 tot 60 Kgr. per meter.

Die rails rusten op **DWARSBALKEN** of **BIELS**. Ze zijn van hard hout, van ijzer of ook wel van beton.

De biels rusten weer op een **BALLASTBED**, een bedding van keislag, van 25 cm. tot een halve meter dik. Tussen de biels ligt die steenslag los, terwijl ze eronder natuurlijk samengedrukt worden. Dat is dan het «bed» van de spoorbaan.

Van belang is ook de **SPOORBREEDTE**: hoever de twee rails van elkaar liggen. De meeste landen hebben een spoorbreedte van 1.44 M. Ongelukkig genoeg is dat niet overal zo. Treinen naar Spanje of Rusland bijvoorbeeld moeten altijd worden overgeladen. Ook geen pretje!

De spoorstaven zitten met **OOGBOUTEN** op de biels geschroefd en de stukken rails worden met **KLINKBOUTEN** verbonden.

Als bizonderheid kunnen we er nog bij vertellen, dat de rails niet loodrecht op de biels staan, maar lichtjes naar binnen gebogen.

SPOORSTAVEN WANDELEN!..

Alles zou best zijn, als heel de zaak rustig op zijn plaats bleef! Maar helaas, onze spoorweg ligt niet stil! Stoten van boven en van opzij werken er op in en zo gaat de rail «dansen»! Met natuurlijk gevaar voor ontsporingen...

Daarom wordt een spoorbaan **REGELMATIG NAGEZIEN**. De voornaamste lijnen eens per jaar, minder voorname eens in de twee jaar en buurtlijntjes eens in de vier jaar. En dat nazien moet natuurlijk gebeuren zonder dat de treinenloop ervoor gestaakt wordt. En het is een secuur werkje! Verbeeld je: als er een tussenruimte of afwijking van ook maar één milimeter is, gaat een locomotief vervaarlijk zwaaien en zou ze uit de rails kunnen springen.

ONDERHOUD

De rails kunnen wegzakken in of zijwaarts wegglijden van hun biels. Om dat te verhelpen haalt men de rail omhoog en maakt op de stutbalk een nieuwe **INKEPING**, want de onderkant of «schaats» van de rail zit in zo'n inkeping.

Verder is mogelijk, dat rails en biels prima in orde zijn, maar dat het bed gaat werken. Dan komen de dwarsliggers los te liggen. Dat is te ontdekken, doordat ze een hol geluid geven als men er met een bepaalde stok (met ijzeren bol) op tikt. In dat geval moet de ruimte onder de dwarsliggers opgevuld worden.

Wij praten er hier over, alsof het allemaal even gemakkelijk is als boterhammen eten! Maar geloof maar, dat er door de ingenieurs van de spoorwegen van te voren gecijferd en gerekend moet worden! En de werklui moeten niet alleen bekwaam en handig zijn, maar voor dit soort werk ook aanleg hebben.

Meer bizonderheden hoeven we er hier niet van te geven. We willen alleen nog even vertellen, dat het onderhoud van een spoorweg, meestal drie verschillende zorgen omvat. Allereerst het onderhoud van staven en biels. Vervolgens het nagaan, of alles ook klopt als een bus: geen afwijkingen, geen verzakkingen, goed aansluiten, goed sporen.. En tenslotte: het vernieuwen van de spoorbaan. Over dit laatste nog iets meer.

VERNIEUWING

Moet een stuk lijn worden opgebroken en vervangen, dan gebruiken ze bij de spoorwegen daar tegenwoordig kraanwagens voor. Vroeger waren er een 200 man nodig om in één week een 6 à 700 meter baan klaar te kunnen krijgen. Nu gaat het veel sneller. We kunnen vier werkfasen onderscheiden.

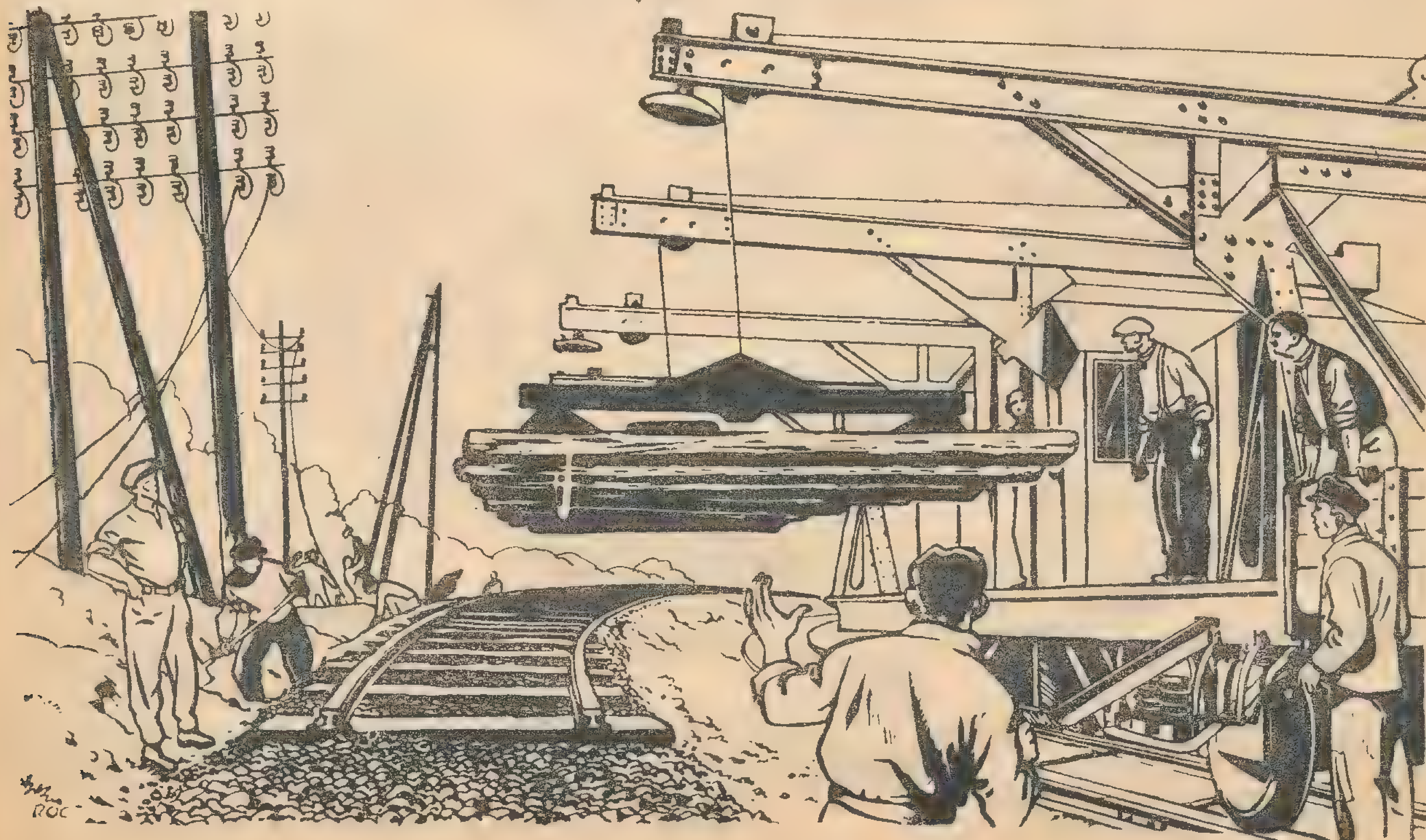
1. Het **ZIFTEN** van de keislag, waaruit alle losse grond en te kleine stukken verwijderd moeten worden.
2. Het **WEGNEMEN** van de versleten spoorstaven en onderliggers. Dit gebeurt met een hijskraan
3. Het **LEGGEN** van nieuwe biels en rails.
4. Het **AANSTAMPEN** van de steenslag tot de gewenste hoogte van het bed en daarmee van de spoorbaan bereikt is.

CONTROLE

Dit onderhouden en vernieuwen eist natuurlijk een bizondere zorg. Alles moet **GECONTROLEERD** worden. Hoe? Op twee manieren:

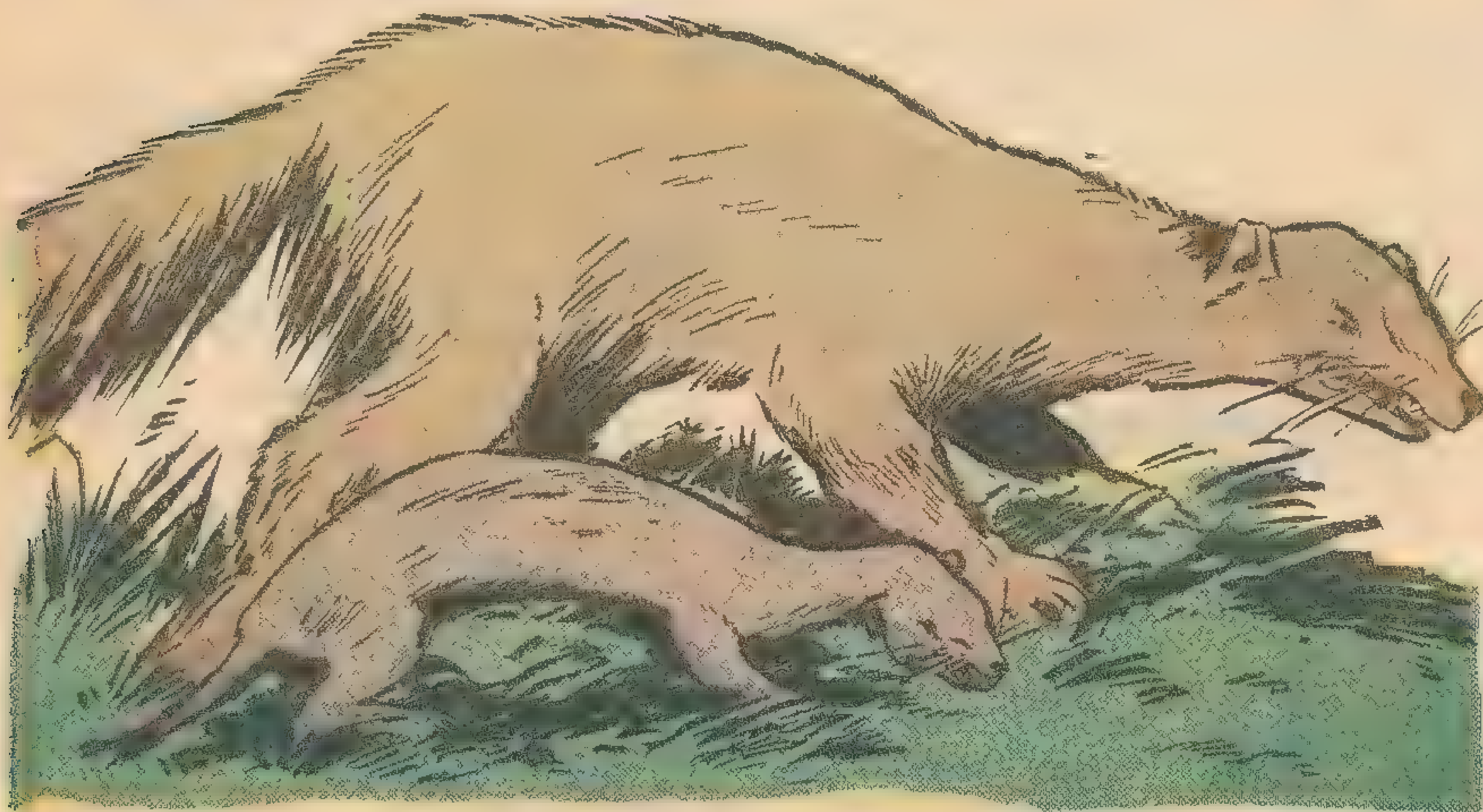
1. Iedere dag wordt te voet het net (bij gedeelten) geinspecteerd.
2. Verder kan er in een rijdende trein een zogenaamd **HALLADE-APPARAAT** geplaatst worden, dat de fouten van de spoorbaan opneemt. Het registreert schokken, horizontale en verticale bewegingen en de snelheid. Men hoeft dan maar de aanduidingen van het apparaat te lezen om te weten, waar en hoe er verbeterd en verholpen moet worden.

Ik hoop, dat jullie hiermee een betere kijk gekregen hebben op het werk van de spoorwegarbeiders. Laat anderen maar mopperen, als de trein bij zo'n werkplaats wat langzamer moet rijden. Jullie weten nu beter! Hulde aan het werk van deze mensen! M. M.

HOE DE KONIJNEN

TUSSEN Puf, de bunzing, en Soepelijntje, de wezel, boterde het niet al te best. Ze hadden elkaar nooit goed kunnen uitstaan, maar nu was het formeel oorlog geworden.

Aanleiding daartoe was de vangst van een jong konijntje, dat Puf beweerde, uit zijn hol te hebben opgejaagd, maar dat Soepelijntje de strot afbeet, toen het naar buiten rende.

Zoals het meer gaat in de wereld, kregen beide rovers en moordenaars ruzie. Ze besloten alles uit te vechten tot het bitter eind.

De booswichten waren echter even slim als wraakzuchtig! Het uitvechten, goed! Maar dan toch zo, dat de tegenstander het loodje moest leggen, zonder dat de ander groot gevaar liep!

Zoals gewoonlijk liet deze strijd de andere dieren niet onberoerd. Hier echter geen sprake van een algemeen partijkiezen. Beide schurken waren wel zo gehaat en verafschuwd, dat ze bijna geen medestanders op hun zijde kregen. Alleen de marter sloot zich bij Puf, de bunzing aan, omdat ook hij Soepelijntje haatte. De wezel kreeg daarentegen de fret als bondgenoot. Wat te verwonderen was, daar die eigenlijk familie van de marter is. Een oude familietwist?... Of was het enkel, omdat de fret even geniepig en vals is als de wezel?... Zeker was, dat het een strijd op leven en dood zou worden, al zou het wel een hele tijd duren.

Op zekere avond had er een eerste treffen plaats aan de rand van een klaverveld. Dit tot grote ontsteltenis der talrijke konijntjes, die in allerijl wegwipten om op veilige afstand getuige te zijn van het adembenemend gevecht.

Puf en de marter vochten met bek en klauwen tegen Soepelijntje en het fretje, die zich evenmin onbetuigd lieten. Maar hoe de haren ook stoven en de lappen vlees erbij hingen, de strijd eindigde onbeslist en de vier vechtersbazen trokken onverrichterzake af. Nog wel met holle maag, daar ze de gelegenheid om op jacht te gaan verwaarloosd hadden! Alleen de vijandschap werd er nog feller door.

Nee, in openlijke strijd moesten ze het niet zoeken uit te vechten! De tegenstander diende met list aangepakt. En niet twee tegen twee, maar twee tegen één, als de kans zich aanbood...

Ongelukkig hadden Puf en de marter hetzelfde idee als Soepelijntje en de fret. Telkens als ze op elkaar stieten, stonden ze dus twee tegenover twee. De andere dieren kregen er plezier in en lachten — vanaf veilige afstand! — de felle vechtersbazen uit.

De ingang tot het hol van Soepelijntje, dat een waar labyrinth van gangen was onder de stenen, die door de zon gestoofd werden, was maar heel smal. Een beest, dat niet zo lenig en slank was als de wezel, kon er onmogelijk inkomen. Dat moest wel als veiligheidsmaatregel.

In een donkere nacht meenden Puf en zijn strijdmakker er iets op gevonden te hebben! Ze blokkeerden de ingang van Soepelijntjes hol met stenen, die ze met snuit en voorpoten vanaf de berm duwden tot voor de opening, zodat die geheel versperd raakte.

Daarop legden beide spitsbroeders zich in hinderlaag. Als Soepelijntje straks thuiskwam en hulpeloos voor een gesloten deur stond, zouden ze haar onverhoeds op de nek springen en ermee gedaan maken...

Maar terwijl Puf en de marter met die vuile streek bezig waren, slopen het fretje en Soepelijntje naar de boom, waar de marter zijn nest had: een bol kluwen, dat geklemd zat tussen de stam en een dikke boomtak.

Het hele nest werd uit elkaar getrokken en vernield. Daarna stelden ook deze twee zich verdekt op om bij thuiskomst van de marter van zijn leed te genieten en hem, zo mogelijk, onverhoeds op het lijf te vallen.

Beide partijen wachtten echter tevergeefs. En met reden! En beide partijen begrepen er niets van. Tot ze eindelijk weer met hongerige maag naar hun burchten terugkeerden en... zagen. Het was 1—1...

Alleen de haat groeide er door. Zorg voor voedsel en nest werd helemaal op het achterplan geschoven. Met bloedbelopen ogen, het haar woest overeind en vlijmscherpe tanden slopen ze door het kreupelhout, op zoek naar elkaar en toch bang voor een treffen... Dat snuffelen, speuren, r e n n e n en vluchten putte hen nog meer uit. De beesten werden mager en hun huid glansde niet meer. De ribben begonnen door hun vel te steken.

De dieren, die anders voor deze vraatzuchtige moordenaars op hun hoede moesten zijn, beleefden een rustige tijd. De vechtersbazen durfden zich niet meer in de buurt van de huizen wagen, waar ze anders het gemakkelijkst hun prooi vonden. Immers, als ze nu door de honden achternagezet werden, en ze doodop het bos bereikten, konden ze voor een frisse tegenstander komen te staan!

Maar de begeerte om hun wraak te koelen liet hen niet meer los. Zo zagen ze elkaar meer dan goed voor hun zenuwen was. Nee, een vechten op leven en dood zou niet meer uitblijven.

Soepelijntje kon het niet langer harden.

Ze had nu weer een hele nacht op de loer gelegen, vlakbij de boom, waar de marter zijn nest aan het opbouwen was. Maar... waar was het fretje, de bondgenoot?... En waar was Puf?... Ja, waar zat de marter zelf!

Ze zou in ieder geval wachten, on-

GERED WERDEN

danks honger, ondanks dorst, tot de vijand kwam opdagen.

Inderdaad, daar kwam de marter. En helemaal alleen! Hoe was dàt mogelijk?...

Heel voorzichtig sloop de wezel naderbij. Even scheen het beest te aarzelen. Toen, met een soepele sprong zat Soepelijntje op de rug van haar vijand, beten haar scherpe tandjes de marter in het nekvel, zochten de klauwen de aders onder de ruime huid.

De marter sprong hoog op en wilde de aanvaller van zich af slingeren. Maar Soepelijntje zat als vastgeschroefd en krabde en beet... Reeds gaapte een brede wond in de nek van de marter, waaruit het bloed met stralen spoot.

Ineens scheen het woud vol leven en beroering. Alle dieren volgden met spanning de felle strijd.

De vogels vlogen laag over de beide vechtersbazen heen, zodat de punten van hun vleugels hen raakten en verblindden. Uit de bomen regenden projectielen op hen neer, die eekhoorns en andere knagers in hun richting gooiden. De wezel en de marter merkten het eigenlijk niet eens, zo fel gingen ze elkaar te lijf. Zelfs een konijn waagde het de vechtenden te naderen en ze met de achterpoten, zand in het gezicht te krabben (1).

Soepelijntje werd er door verblind en loste even. Daarvan maakte de marter gebruik om zich om te wentelen en de wezel in de strot te bijten. Tegelijk haalden zijn vreselijke klauwen heel de onderbuik open.

De marter echter voelde, dat zijn krachten hem begaven. Het grote bloedverlies putte hem uit. Maar zijn kaken bleven de keel van Soepelijntje vasthouden, als wist hij, dat dit de dood van de aanvaller betekende.

En jawel, hoor! Het krabben van Soepelijntje werd minder krachtig. Haar ogen draaiden weg en ze lag plotseling slap op de rug van haar tegenstander. Soepelijntje w a s d o o d .

De marter trachtte zich nog weg te slepen. Maar ook hem weigerden zijn poten alle dienst. Hij kreeg zelfs een klap van de konijnenpoot tegen het hoofd, zonder dat hij erop reageerde. De marter schreeuwde als in doodsangst...

Plots zakte het beest ineen, trok nog even met de poten, trilde over het gehele lijf en lag toen ook onbeweeglijk, d o o d .

Toen vluchtten alle dieren weg en in het kreupelhout lagen enkel nog de lijken der twee verslagen vijanden. Het nieuws van deze dodelijke kamp verspreidde zich als een lopend vuurtje door heel het bos.

Alleen Puf had nog niets gehoord! Hij zat op een konijnenberg, waarvan de bewoners in allerijl gevlucht waren en wachtte op het fretje, dat zeker op deze konijnenpijp zou afkomen.

Inderdaad dwaalde het fretje in de buurt, op zoek naar zijn compagnon. Puf rook de aanwezigheid, daar de geur kwam aanwaaien op de wind. Nee, voor deze konijnenpijp hoefde het fretje niet bang te zijn!

Helaas, toen Puf onverhoeds boven op het beestje sprong, kon dit niet meer uitwijken. Beiden rolden al vechtend de pijp in...

De bunzing wilde de fret in de nek bijten, maar door een plotselinge beweging van het lenige slachtoffer miste hij en beet enkel in de zijde. Wel hield hij de fret stevig vast.

Een geweldig gevecht speelde zich toen in de konijnenpijp af. Niets was van deze strijd op leven en dood te zien en slechts zwakke geluiden klonken ervan tot de buitenwereld door. Maar dat was voldoende, om heel de konijnentroep weer naderbij te lokken.

Toen besloten de oude konijnen in te grijpen. Zij die graaf- en grondwerk gewend waren, besloten de twee vijanden levend in te metselen! Aan twee kanten tegelijk begonnen ze, terwijl het gevecht in de pijp onverzwakt doorging.

De dapperste konijnen drongen van de andere kant de pijp binnen en blokkeerden daar de doorgang. Anderen stopten de opening dicht. Alle andere gaten werden ook toegekrabt.

Als de twee vechtersbazen elkaar nog niet doodgebeten hadden, zouden ze toch zeker stikken...

Daarop sprongen de konijnen in een wilde rondedans op het graf van hun vijanden.

Zij waren het toch, die hier hun overwinning mochten vieren!

Ze bleven dansen en springen en met hun oren lepelen tot de zon weer omhoogrees voor een nieuwe dag.

Daarmee hadden de gangsters van het bos elkaar uitgeroeid.

Nu zou een tijdperk van vrede en geluk aanlichten.

Geen enkel dier zou nog door zijn soortgenoten in zijn bestaan bedreigd worden...

Maar... hoe lang zou deze vrede duren?...

G. MARDONEL.

---

(1) Dit is niet louter fantasie! Alan Devoe, een Amerikaans schrijver en dierenkenner van naam, vertelde tijdens een lezing voor een wetenschappelijk gehoor, hoe een oud konijn een fox-terrier op de vlucht dreef, door hem met de achterpoten zand in het gezicht te krabben...

Nauwelijks is ons aller vriend Kwabbernoot Pieter terug in het vaderland en bij zijn gieter, of hij haalt weer een stunt uit, waarover **ROBBEDOES** uit **Borgerhout** ons inlicht. Snuffel groet de stoere werkers van « De Scheepswerf » en wenst hoofdman en leden het beste !

PIET KWABBERNOOT EN HET SPOOK

Bom ! Bom ! Bom !... Twaalf doffe slagen weergalmen luid door het Robbedoeshuis. Alles is in diepe rust. In een klein door de maan beschenen kamertje ligt P. K. Hij kan de slaap maar niet vatten. Naast hem ligt een boek met een schrikwekkend titelblad : Een Spook ! Telkens als Piet het bekijkt breekt het angstzweet hem uit...

Linosnede van **LOEKIE** uit Oostende.

Plotseling hoort hij iets. Wat is dat ? Zijn acht haartjes komen bibberend overeind en een koude rilling loopt over zijn rug. Opeens geschuifel en gesis. Kwabber houdt het niet meer uit en met een prachtige sprong verdwijnt hij onder het bed. Met angstige ogen loert hij naar de deur. Die gaat open ! En... daar komt een spook binnen ! Met schuifelende stappen nadert het Piet's bed. Plots springt onze held onder het ledikant vandaan en duikelt gillend door het venster, waar hij met een flinke plons midden in de vijver van de knollentuin te recht komt.

Lichten flitsen aan en verward geroep klinkt op. Vlug wordt Kwabber uit zijn onaangename positie bevrijd. In één adem vertelt Piet zijn avontuur. Tot plots een vrolijke lach weerklinkt. Aller ogen zijn op Robje gericht, want hij heeft die vrolijke bui. Dan zegt Rob :

— Wel, dat spook was... ik ! Piet, moet mij aan het kraantje gehoord hebben, want ik ben een glas water gaan drinken. Omdat het zo koud was sloeg ik een deken om. Toen wilde ik weer naar mijn kamer gaan, maar ik vergiste mij van deur en ik belandde bij Piet !

Toen lachten allen hartelijk mee.

Beschaamd, met rode kaken, droop Piet af !

ROBBEDOES uit **Borgerhout.**

MATHQ-TONGA uit **Edegem** vlecht lauweren rond zijn schoolelftal. Van de match zelf horen we intussen maar bitter weinig !

HOERA ! WIJ WONNEN !

Wij gingen zoals altijd 's morgens naar school. Op de speelplaats bespraken de leerlingen in groepjes de voetbal wedstrijd, die tegen de Middelbare Handelsschool zou gespeeld worden. Maandenlang hadden onze jongens op het terrein van Oude-God Sport geoefend en eindelijk was nu de langverwachte dag aangebroken.

Drie aan drie ging het naar het voetbalterrein. Het was geen mooi weer ! Donkere wolken dreven aan de hemel en regenvlagen sloegen neer. Het veld was slijkerig. De voetballers wipten de kleedkamers in. De oefenmeester gaf de laatste aanwijzingen.

Daar kwamen de jongens van de Handelsschool aanstappen ! Jongens van vijftien, zestien jaar. Bij ons was de oudste veertien !

Wij schrokken. De Handelsschool ging er prat op, dat ze ons een kool zouden stoven.

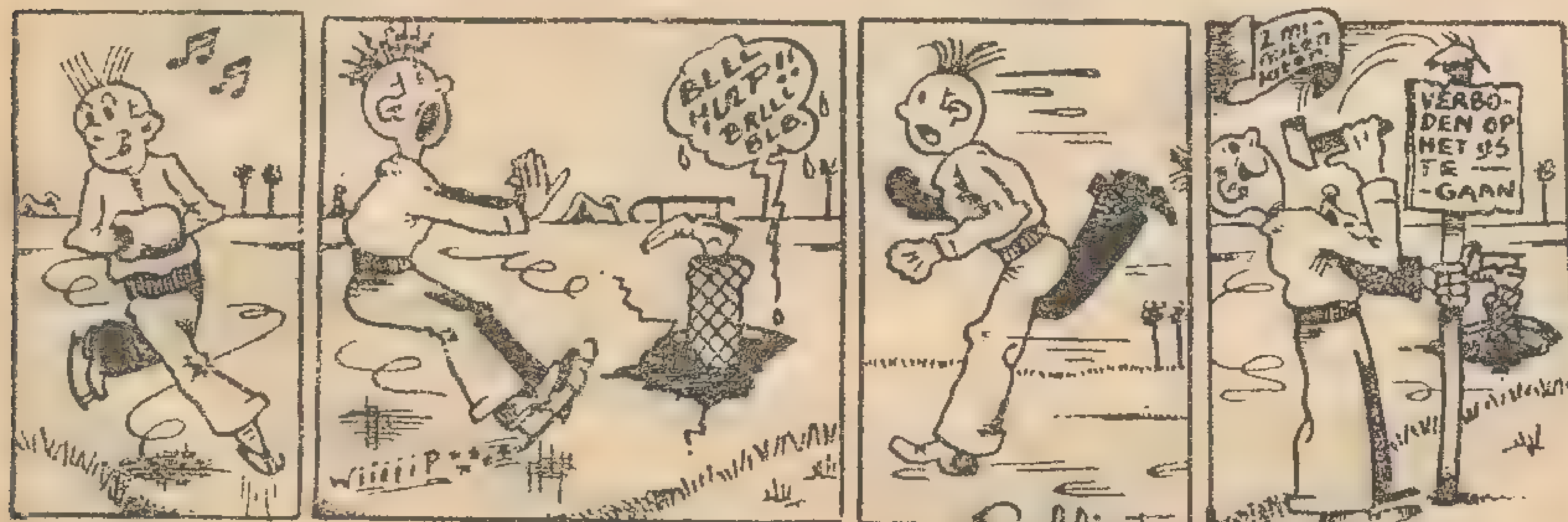
De match vangt aan, de spelers zijn spoedig doornat van de regen. Onze jongens weren zich dapper. Het eerste doelpunt wordt door de onzen gemaakt...

Tien minuten later zijn de spelers vuil van 't slijk. De score is 2-1 voor ons.

Het einde van de wedstrijd kwam met 6-2. De tribune davert van de toejuichingen. Onze jongens kwamen als overwinnaars uit de strijd !

De mannen van de Handelsschool moeten met hangende oren naar huis. Weer eens bleek : hoogmoed komt voor de val !

MATHQ-TONGA uit **Edegem.**

Geschiedenis in weinig woorden ! **PALLIETERKEN** uit Gottem.

CLUBNIEUWS

OPROEPEN

Rakker Ivo Lippeveld, Anselmostraat 93, **Antwerpen,** heeft besloten, in zijn wijk een plaatselijke club te stichten. Alle liefhebbers moeten zich zo gauw mogelijk tot hem wenden.

Rakker Hendrik Beersel, Brusselse steenweg 140, **Mechelen,** richt nogmaals een dringende oproep tot alle rakkers, die er iets voor voelen om in zijn plaatselijke club te komen. (Wat het vaandel betreft, beste Hendrik, daar moet elke club zelf voor zorgen. Dit is dan tevens een goede gelegenheid om blijk te geven van vindingrijkheid en smaak. Een vaandel, dat je zelf gemaakt hebt, heeft bovendien een veel grotere symbolische waarde en draagt een veel persoonlijker karakter, vooral als je samen de versiering ontwerpt en een eigen leuze kiest, zoals dat in de meeste clubs gedaan wordt. Vraag een stuk stof aan moeder en dan gezamenlijk aan 't werk !)

GEHEIME BOODSCHAPPEN

Mister X. : J4C— RXSP— 474 N6341R3 4N729X 6J4 +4 64N796 H3J54 XN8R34 14NM4 XR19NJ—0—N61 9N56H 3J1R9X 56Z3CH 9 F—F Z4N 346—N74R =4P6+—R 74N—P7 348R34 14NH4X F6H3J5 4XN9N 6+— XR754K R454N 29 X63N54H43M =R3F6 +464N —F J4S474R67 4C4M 84RN— 5X4=R 414N H986.

Jan Kordaat M. C. D. : N4XZ—N 74R746— 4S64M X3N51 9NJ45—474— 074RSM95 J4H463N 54XN5 41927 —4NX— 5414N54 7027H48 X4N84 S6424— N.

Raymond Braine, weergegeven door ALAN LADD uit Merksem.

Eervolle vermeldingen zijn er voor de twee opstelknolletjes van **CICKO-KID 28.763** uit **Mechelen,** voor **ROODBORSTJE 29.731** uit **Koksijde** en onze onvermoeibare **TARZAN 27.294** uit **Erps-Kwerps.** Verzorgen jullie je knolletjes wat beter en... je prijkt in de knollentuin !

Het dichterknollenperk brengt wat kleingoed van **MARCEL** uit **Anderlecht**

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Uitroep van walging. — 2 : Schoorsteenzwart. — 3 : Omgeving. — 4: Jachtgeweer. — 5 : Bedoeling. — 6 : Vervloekten. — 7 : Bedwelmend geneesmiddel. — 8 : Roem. — 9 : God van de rijstkultuur op Java. — 10 : Afkorting van Soli Deo.

VERTIKAAL

1 : Bepalend lidwoord. — 2 : Kever. — 3 : Drinken waadplaats voor paarden. — 4 : Visuil. — 5 : Haarwortelmijten. — 6 : Arglistigheid. — 7 : Zwam. — 8 : Vergrotende trap voor rood. — 9 : Smalle stroken papier, linnen, enz. — 10 : Samengestelde klank. — 11 : Snavel. — 12 : Vorm van eten.

OPLOSSING VAN ONS VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Duo. — 2 : Esp. — 3 : Uk. — 4 : Ri. — 5 : El. — 6 : Talaar. — 7 : Levanter. — 8 : Napoleon. — 9 : Natte.

Vertikaal. — 1 : Deur. — 2 : Musketen. — 3 : Op, Lava. — 4 : Lap. — 5 : Kanon. — 6 . Atlas. — 7 : Reet. — 8 : Rot. — 9 : Ne.

en twee heel goede dichtknolletjes, een van **RODE PIMPERNEL** uit **Amsterdam** en een van **GENE AUTRY 29.730** uit **Vreeren.** Het eerste doet aan krantenpoëzie en het tweede aan Jacques Schreurs denken, maar beiden vermelden uitdrukkelijk : eigen werk ! Ere dus, wie ere toekomt !

TREKVOGEL

Ik doortrok vreemde landen,
Zag vreemde zeden en zag vreemde mensen.
'k Landde op vreemde stranden,
Maar naar 't echt tehuis gingen al m'n wensen.

Verloren in den vreemde,
Lag in m'n harte, helder en klaar, de weg.

MARCEL uit **Anderlecht.**

MISKEND

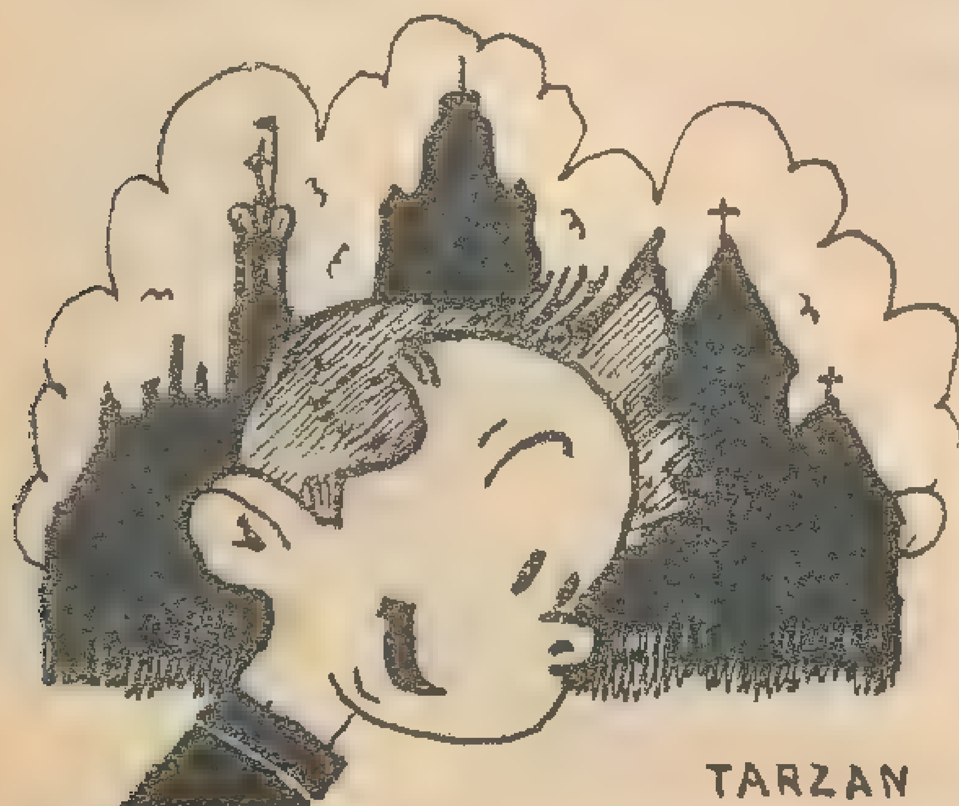
Menigeen klaagt en hij zegt,
Dat de wereld hem miskent.
Doch is 't waarheid, als hij zegt,
Dat hij goed zichzelve kent ?...

MARCEL uit **Anderlecht.**

DE AUTO-HATER

Ik vind 'n auto zeer gevaarlijk,
Hoogst gevaarlijk, op mijn woord,
Wijl de snelheid van zo'n voertuig
Mij maar matigjes bekoort.
Vijf en tachtig kilometer
Rijdt zo'n wagentje per uur !
En er kan zo veel gebeuren
Door 'n weigering van 't stuur.
Dikwijls volgt 'n ferme botsing
Met 'n vrachtkar of 'n boom,
Met 'n onverlicht vehikel
Of 'n ding, dat gaat door stoom...
Dikwijls raak je met zo'n wagen
Van de wal af in de sloot
Of je vindt bij mist of regen
Op 'n overweg de dood...
Of je duikelt kopje onder,
Of je krijgt 'n lekke band,
Of je kleppert door de voorruit
Of je vliegt pardoes in brand !...
Ik vind 'n auto bar gevaarlijk
Ik gaf 't « waarom » hier zwart op wit,
Maar... ik wil er bij vertellen
Dat ik zelf er geen bezit !

RODE PIMPERNEL uit **A'dam.**

Zo zag TARZAN 29.935 uit Oudenaarde Robbedoes in zijn vaderstad.

ANEMOONTJE uit Oude God knolde tot Antwerpens glorie deze dokwerker.

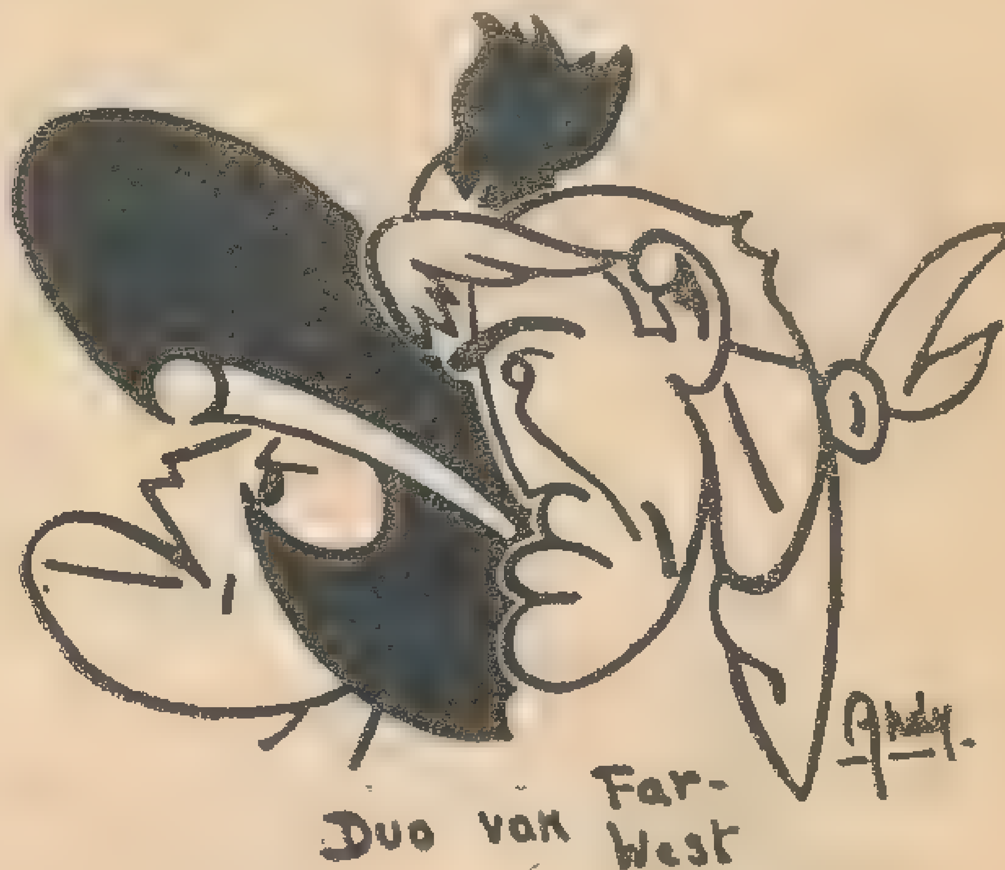
Tekenknol van RED RYDER uit St. Amandsberg.

KASTANJES

Het is een dag in Mei,
De wind waait lustig, de zon schijnt blij
Op bloeiende paarse seringen,
En gouden regens in gele tooi,
En alles is zo mooi, zo mooi !
En alle vogels zingen !
En zie hoe blauw de hemel blauwt
Boven de velden, geel als goud,
De zonnige, bloeiende landen !
En zie de kastanjebomen daar staan !
Daar groeien witte kaarsjes aan ;
Wat zullen die kaarsjes aardig staan,
Wanneer ze vanavond branden !

GENE AUTRY 29.730 uit **Vreeren.**

Tekenden in kleuren, met potlood, op lijntjespapier of met verkeerde inkt (zie knollentuinreglement !) : **DE ZWALUW** uit **Pinte** (zeer goed overigens), **JEAN VAN DER V.** en **WINNETOU 29.915** uit **Antwerpen, ZORRO DE ZWARTE** en **ZWARTE PIJL** uit **Willebroek** (JAN en RUDOLF !), **KLEINE BEVER** uit **Maleizen** en **WITTE AREND 29.712** uit **St Jansteen** (Ned.). Een zeer eervolle vermelding verdient **LOEKIE** uit **Oostende.** Eervolle vermeldingen zijn er voor **WITTE BISON 29.109** uit **Gent** voor twee knolletjes, een grote tekenknol van **PECCOS KID 28.843** uit **Eekloo,** voor het wel vlotte, maar nog magere werk van **TARZAN 27.294** uit **Erps-Kwerps, GEBROKEN PIJL** uit **Kessel-Loo** en van **BROEDER TUK 29.889** uit **Eisden.**

Dat is lijnenspel ! Tekenknol door ANDY uit Ieper.

Zo zijn we er weer voor deze keer ! Sjarel komt pijpwalmend en briesend aanstappen. « En 't slijpsapt hem ter kele uit », zou Gezelle zeggen. Verslikt hij zich, of is onze zetter verkouden ? Laten wij in ieder geval maken, dat we wegkomen ! Kluiten en goeters grieten, zegt P. K. minzaam. Tot volgende week, rakkers ! Doe je best bij de knollenkweek en bij ernstige bezigheden.

Jullie opperknollenplanter,
SNUFFEL.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik.
scenario van P. DURBIN

OP DE "GROENSELMARKT WACHT JAN VAN GISTEL AAN HET HOOFD VAN EEN DRIEHONDERDTAL TOT DE TANDEN GEWAPENDE LELIAARTS.

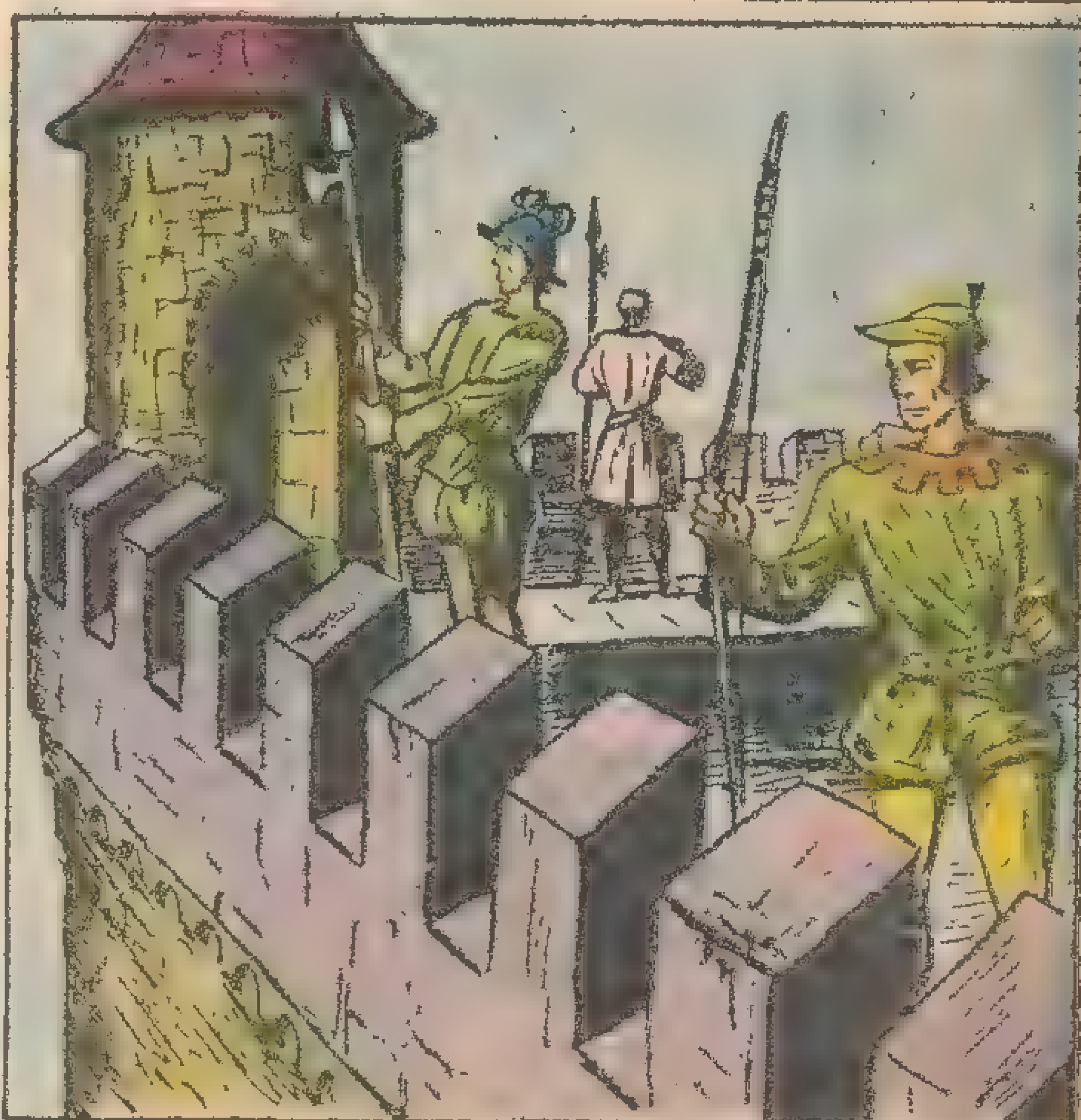
MAAR ZE HEBBEN ..BUITEN DE WAARD GEREKEND.

IN ALLE STILTE RUSTEN WEVERS EN BEENHOUWERS ZICH UIT VOOR DE STRIJD.

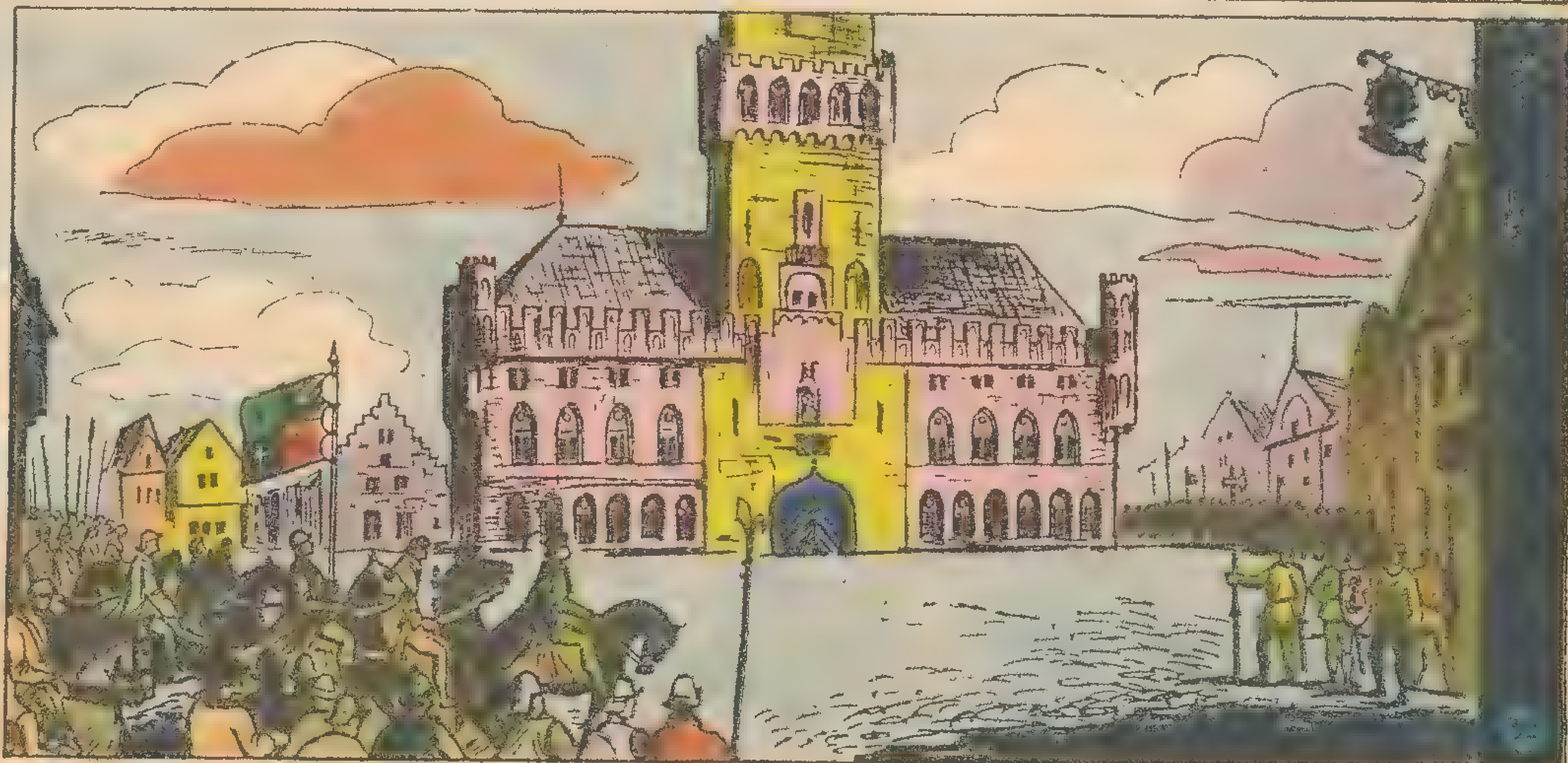
INTUSSEN MAKEN ANDERE GEZELLEN ZICH MEESTER VAN DE STADSPOORTEN OM DE CHATILLON'S BEWEGINGEN TE CONTROLEREN.

ALS DE SINT-DONAASKLOK LUIDT, ZETTEN DE KLAUWAARTS ZICH IN BEWEGING...

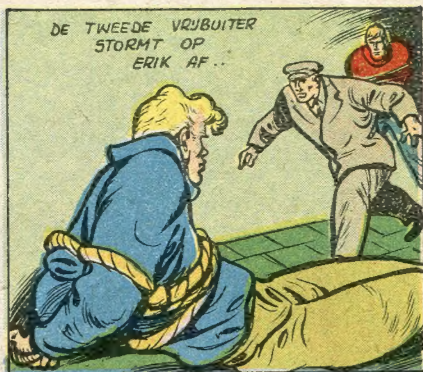

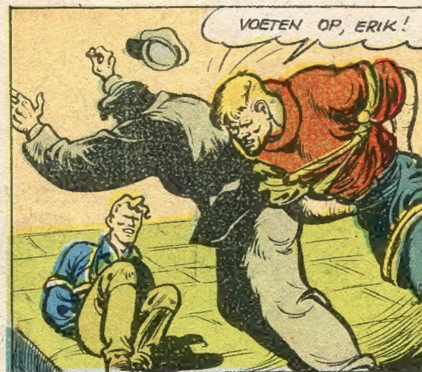
EN JUIST OP DE GROTE MARKT KRIJGEN TWEE VIJANDELIJKE BENDEN ELKAAR IN HET ZICHT...

De Blauwe SPERWER

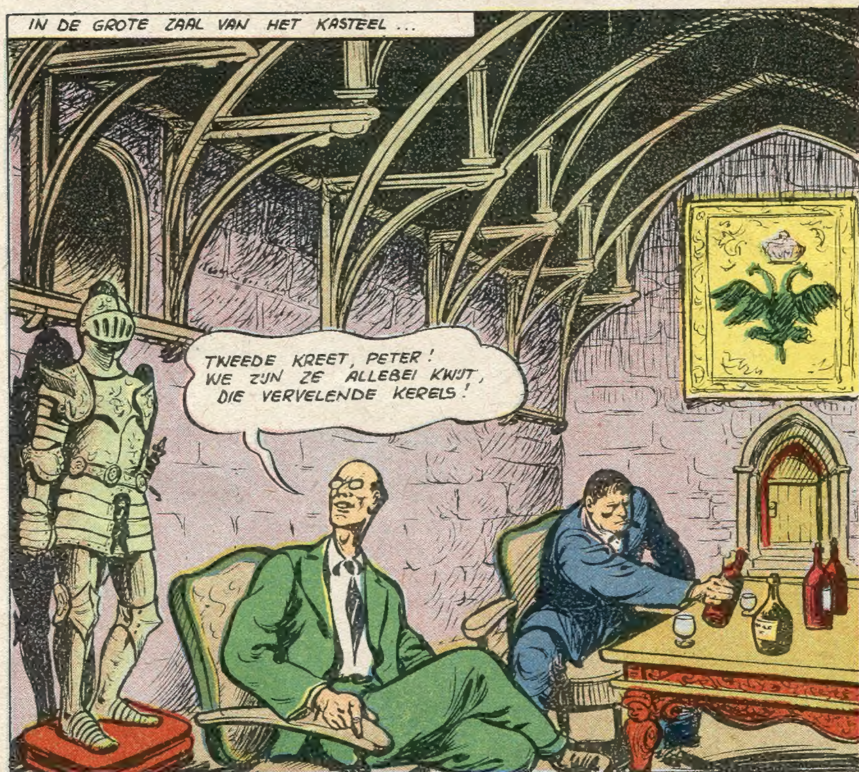
door Sirius

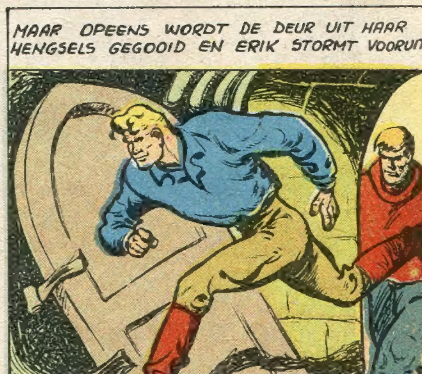

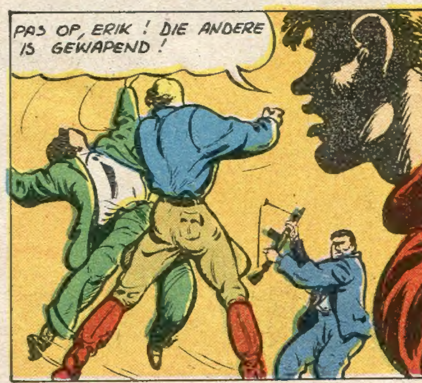

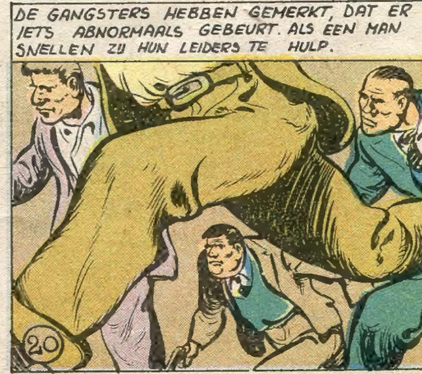

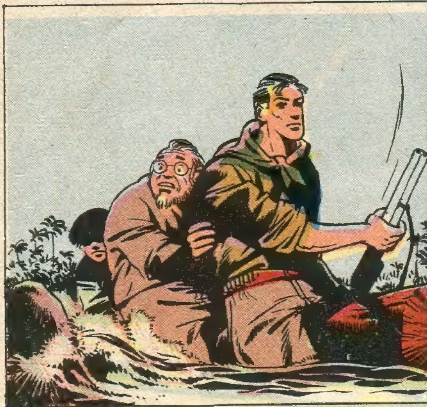
Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

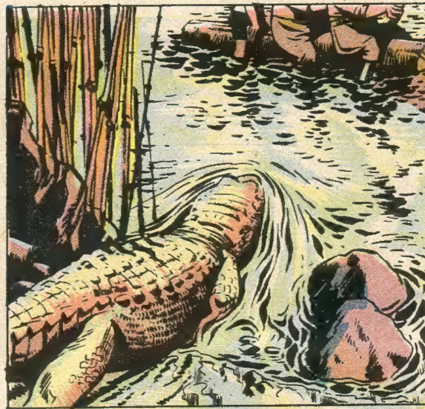
HET VLOT WAARMEE KORDAAT, JEFKE EN PROFESSOR BOLS DE STROOM OP VAREN LOOPT TE PLETTER TEGEN DE ROTSEN. VAN OP DE OEVER VAN DE ME-NAM WORDEN ZIJ BESPIED DOOR VREEMDE WEZENS.

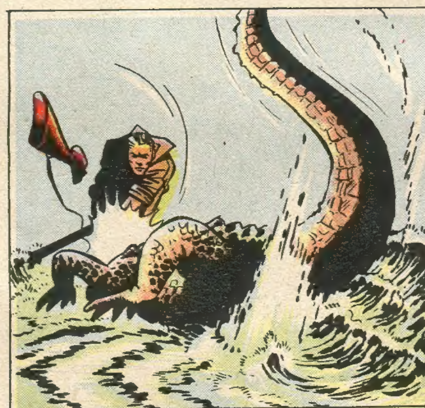

de BAARD en de KALE

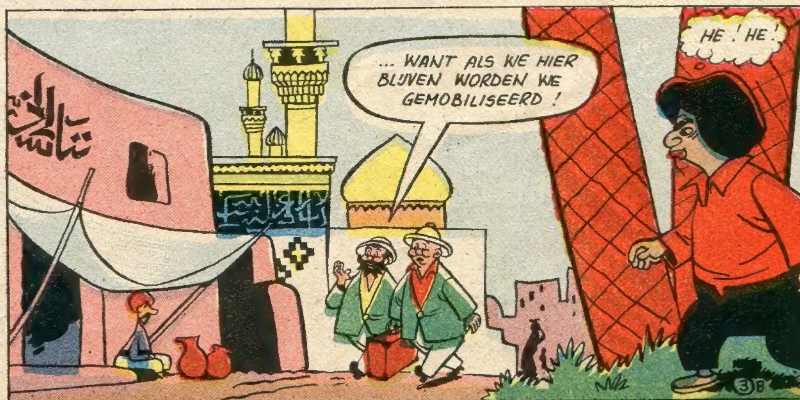

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.